

Dvisavaitinis Ilustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas II

Birželio-June 30 d., 1920 m.

No. 12 (85)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Published and distributed under permit (No. 528) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois. By the order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

"VYTIS" (The Knight)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$2.50
6 Months	1.25
In Foreign Countries Yearly	3.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

"VYTIS"
Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$2.50
Pusmečiui	1.25
Pavienis Numeris	15
i Užrubežj Metams	3.00

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Prie Seimo.

EIMO dienos jau apskelbtos. Seimo Rengimo Komisija ir-gi garsinasi, kaip ji prie Seimo rengiasi. Iš jos darbo matyt, kad 8-sis Seimas bus išpuoštas gražiausiais įvairumais. Naujos Anglijos Vyčiai, ypač 78-ta kuopa Lawrence, Mass., stengiasi šį Seimą taip sutikti, kad da kartą visi pamatytų, iš kur Vyčių organizacijai gausiausi gyvybės spinduliai teka.

Rugpiūčio 22-rą dieną Seimo Rengimo Komisija rengia didelį Vyčių išvažiavimą. Pelną šito išvažiavimo žada skirti "Vyčio" spaustuvei. Rugpiūčio 23 dieną įrengs seiminį vakarą iš dainų, muzikos, kalbų, paškaitų ir t. p. Rugpiūčio 24-tą įrengs vaidinimą, pajvairins kitais dalykais. Rugpiūčio 25-tą dieną bus poseiminė vakarienė išleistuvėms delegatų.

Tai maž-daug taip rengiasi Rengimo Komisija prie 8-jo Seimo. Apibudiname tik paviršutiniai, nors

tame rengime daug gilių dalykų slepiasi, ypatingai rengiamoje parodoje ir konkursinėse kalbose ir paskaitose, kurios bus Seimo vakaruose.

Seimas artinasi. Laikas kelti įnešimus ir sumanymus. Ankščiau juos iškęlę, nuodugniau išnagrinėsime, geriau apsvarstysime ir į Seimą sueisime apdirbtomis nuomonėmis. Užtad kuopos ir atskiri asmenys tegu kelia tinkamus sumanymus ir apskelbia juos per organą.

Čia išreiškiu tuos sumanymus ir įnešimus Seimui, kurie, mano nuomone, prisiėsis Seimui išrišti.

1. *Apie mokeščius.* Pirmiausia reikia pasakyti, kad žmonės, organizacijų nariai, labiausia opūs mokeščių klausime. Vieni tuojaus ima šaukti, kad, girdi, keldami mokeščius mažiname narius, nes mokeščiai, ypač jaunimui — sunkinantys dalykas.

Kalbėkime šaltai ir svarstykime rimtai. Gyvename nenormalius laikus. Daiktai, už kuriuos pirm dviejų metų mokėjome 1 dolerį, dabar mokame 3 dolerius. Žiūrėkime į spaudos dalykus. Pirm poros metų darbininkams (imkime, zecerį-raidžių rinkėją) mokėta 20 dol., dabar jiems mokama ligi 50 dolerių. Du metu atgal už svarą "Vyčio" spausdinimui popieros mokėjome 6 — 7 centus, dabar jau mokama 21 centas. Taip yra ir su kitais dalykais.

Organizacijos mokestis-gi tvarkėme taip: iš-pat pradžių, da neleidžiant organo, buvo nustatyta \$1.20, reiškia po 10 centų mėnesiui. Ėmus išleidinėti organą ir mokeščiai po truputį didinta. Augant organizacijai, bręstant jaunimo susipratimui ir sąmonei, negalima buvo apsieiti nedidinant organo "Vyčio". Laipsniškai didinome ir jį. Įkuriant buvo iš 16 puslapių nedidelio formato, paskiau padidinta ligi 24-rių puslapių didesnio formato, o dabar jau antras metas leidžiama 32-jų puslapių didžio.

Įvairiais būdais lopytasi, kad organas didėtų ir išsilaikytų. Centras maldavo aukų, kvietė narius rinkti prenumeratas, ir kitokiais būdais remti organą. Bet kaip ten nebūtų, tais mokeščiais, koki dabar organizacijoje nustatyti, toliau verstis negalima.

Ar pabūgs Seimas mokeščių? Netiktų sakyti taip. Išiziūrėkime į gyvenimą. Ana, būrys jaunimo susitarė paūžti. Nusisamdė automobilius, išleido po 5, po 10 ar net ir daugiau dolerių, tai taip kaip niekis. Grįžta namo patenkinti ir smagiu ūpu pasipasa-koja apie tai kitiems. Nėra to sekmadienio ar šeštadienio, kad nebūtų tokių pramogų. Eina jaunimas į vakarus, moka įžangas, paskuo da išleidžia po dolerį ar po kelis kito-kiems tikslams, dažniausia menkiausiems dalykams. Bet vis patenkinti. Kiek da kitur visokiems tikslams išleidžiama.

Gi organizacija, apšvieta — ką tai reiškia? Tai rodos ne valandos paūžimo dalykas. Tai vienybės, tai dvasios reikalas. Kodėl-gi į šį reikalą pas mus vis da taip liūdnai atsinešama. Lyg mes nematome, kaip mūsų žmonės da nesupranta organizacijos svarbos, kaip nesugeba įkainuoti spaudos tikslo.

Vyčių 8-me Seime bus kvotimas. Paaikės, ar organui "Vyčiui" bus nulemta suskursti, ar didėti ir tobulintis. Turės skursti, jei Seimas, neatsiziūrėjęs į laiko reikalavimus, nepadidins mokeščių. Kokias nustatyti organizacijos mokestis, pamatys pats Seimas, kada Centro valdyba parodys savo raportus. Mokeščių klausimas bus vienas svarbiausių, nes nuo jo priklauso tolesnis organizacijos reikalų aprūpinimas.

2. *Moksleiviai ir mokeščiai.* Yra per 100-tas kuopų. Kai-kuriose kuopose esama vieno, dviejų, trijų ir ligi keliolikos moksleivių. Sulyg Seimų nutarimų, moksleiviai nuo mokeščių yra paliuosuojami. Lengva įsivaizduoti, kiek organizacijai nuostolių suteikiant narių teises keliems šimtams moksleivių, nemokantiems mokeščių. Šiais laikais vertėtų nutarti, kad už moksleivius užsimokėtų kuopos, kuriose jie priklauso. Kuopoms nebūtų per sunku, o Centrai žymi atrama.

3. *Bendradarbių fondas.* Visokis darbas šiais laikais apmokamas. Proto darbas dažniausia yra sunkesnis už fizikinį darbą. Pavargęs kūnas greit vėl pasilsis. Gana pavalgyti ir išsimiegoti, o kūnas vėl tvirtas. Gi nuilsusį protą kartais sunkiau gaivinti. Už-

tad laikas branginti proto darbą ir jį tinkamai apkainuoti.

“Vyčiui” daugiausia bendradarbiauja studentai. Jie per vargą siekia mokslo. Liekamui laiku stengiasi gaminti visuomenei dvasios maisto. Jie aukoja visuomenei sunkų proto darbą, visuomenė turėtų už tai tinkamai atsimokėti. Vyčių 8-sis Seimas privalo įsteigti “Vyčio” bendradarbiams fondą, kad iš jo atlyginti už darbą gabiems rašytojams. Tą fondą būtų galima išlaikyti iš įvairių aukų. Kuopos, jį remdamos, įrengtų vakarus ar kitas pramogas.

4. *Vyčių kalendorius*. Neturime nieko, kas aiškiai kalbėtų ar garsintų apie mūsų organizaciją. Sieninis kalendorius neatsieitų brangiai, o nauda jį būtų didelė. Į jį surašytume Vyčių tikslus, informacijas apie organizaciją. Jauni ir seni pasižiūrėdami į tą kalendorių žinotų apie Vyčius.

Dabar mūsų visuomenės gyvenimas taip susitvarkęs, kad jau yra reikalingos įstaigos atlikti pareigas. Yra funkcijos vesti politinę akciją, šelpimo darbą ir tt. Vyčiams vertėtų kreipti pirmą ir didžiausią dėmę į organizaciją. Organizuotis ir organizuoti jaunimą — tai Vyčių svarbiausias uždavinys. Seiman vertėtų siūsti įvairius užmanymus, kaip išplėsti tokį veikimą, kad juomi užinteresuoti kodaugiausia jaunimo.

A. a. kun. A. *Kaupo atmintis*. A. a. kun. Antanas Kaupas ir N. Norkūnas buvo pirmi Lietuvos Vyčių organizacijos kūrėjai. Kun. Kaupas jau 7-ti metai ilsisi po žeme. Šių metų spalio 14 d. sueina 50 metų jo gimimo sukaktuvių. Vyčiams vertėtų tinkamai pagerbti atmintį asmens, kuris kūrė ir auklėjo jo organizaciją, davė jai nešiojamąjį vardą, kuris nenuilstančiai kėlė tuos principus ir pasaulėžvalgą, kurios laikosi katalikų visuomenė.

Žinomas rašytojas A. Tamoliūnas (A. Matutis) iškėlęs šį dalyką, pataria a. a. kun. A. Kaupo 50 metų sukaktuvių atminčiai paaukoti šių metų spalio mėnesio bent porą “Vyčio” numerių ir išspausdinti tam tikrą dailiosios literatūros rinkinį su a. a. A. Kaupo paveikslais, jo minčių, jo pasiaukavimo ir pasirizimų pavyzdžiais.

Tai būtų gražus ir rimtas atminimas didelio ir brangaus asmens. Be abejo, Vyčių 8-sis Seimas šį dalyką tinkamai išriš.

Spaustuvė, Kardo Fondas, organizacijos laipsniai, ryšiai su Lietuvos jaunimo organizacijomis ir eilių eilės kitų neįkūnytų ir da nekeltų dalykų teks svarstyti Seimui.

Čia pareikšta tik tie dalykai, kurie ligšiol kilo vieno asmens žinioje. Su samanymais ir įnešimas tepasirodo kas tik jų turi ir iškelti moka. Ankščiau iškėlę, geriau apsvarstysime ir prirengtomis nuomonėmis sueisime Seiman.

Organo skiltys atviros visiems.

Ruoškimės į Seimą!

M. Z.

Jaunimas.

— Jaunimas — ateities viltis!

Taip visi sako ir taip yra.

Bet įsiziūrėk į jaunimą. Įsiziūrėk į būrius, kada jis linksminasi. Sukasi, verčiasi sūkuriais. Gracijos nė grožės neieškok. Iš tos masės pikti mados garai dvelkia.

Ir šituose sūkurčiuose juda jaunuoliai, kurie bus vyrais; juose kruta mergaitės iš kurių jie rinksis moteris.

Jaunimas — ateities viltis!

O, kaip nejauku, kad net vieši įpročiai — mados — ateities vilčiai liūdną likimą rodo.

Lietuviai — maža tauta — visomis pastangomis turi žeboti įvairias madas, kad jos neapimtų ir mūsų jaunimo.

Jaunimas — ateities viltis!

Matas.

A. Vaičiūnas.

—: ŠVINTANT. :—

(Lietuvos Kurtamojo Seimo Rinkimų Dienoms (Balandžio 14-15-16, 1920 m.) Paminėti).

PRIKELKIME SAVO TĖVYNĘ!

Vaidas 2-ras.

(Lietuvos pilekalis. Tiesiai — vidury scenos didelis akmuo, buvusis amžinosios ugnies aukuras. Gilumoje scenos — augštuma (kalvelė). Pilekalis medžiais apaugęs (galima gyvų medžių). Laikas—Joninių naktis (kiek vėliau, kai pirmasai vaizdelis). Scenoje — mėnesiena. Atidarius uždangą toli-toli muzika groja "Nokturną" (J. Naujelio op. 21).

VAIDINTOJAI:

Pirmas vaikas,
Antras vaikas,
Trečias vaikinas,
Piemuo,
Pirma mergina,
Antra mergina,
Pirma šmėkla-dvasia,
Antra šmėkla-dvasia,
Trečia šmėkla-dvasia,
artimo sodžiaus jauni-
mas.
Mikas — 29 metų, rintas Lietu-
vos darbuotojas,
Jaunimo koras,
Dvasių koras.

SCENA I.

(Dvasios-šmėklos fantastingai apsitaisiusios pasirodo iš dviejų regyklos pusių ir artinas prie akmens. Prisiartinę nusilenkia).

Pirma dvasia. Nors kas naktį mes čia mel-džiamės, kad dievai parodytų savo ma-lonę, o vis'be pasekmių... Nejau, nejau Lietuvoje vis viešpataus tamsa ir Lietu-vos vaikai vis penės savo krauju ir pra-kaitu svetimus atėjūnus-užgrobikus!...

Antra dvasia. Aš jaučiu, kad jau neilgai taip bus. Manęs mano jautimas nē-kuomet neapgavo. (Palūkėjus) Aną tamsiąją naktužę, audros pasakodamos, kad ši šalis neužilgo turi atbusti, net šakas medžių laužē!... Vai bilo audros pasakēlę, kad jau netoli tas laikas, kada atgims ainiuose jų bočių narsybē ir drąsa. Ir sužvangēs plieno karduzē-liai nešdami laisvės šiai šalelei!... Nuo atbudusio lietuvio galēs ir drąsos dre-bēs visi Jos priešai ir lenks galvas, kaip kad nuo audros įsiutimo lenkia savo tvirtas šakas, o dar tvirtesnes viršūnes, tvirčiausi medžiai. Taip pasakojo au-dra, o dievas Perkūnas tvirtindamas tai, tris kartus trenkē ties pilekalniu, kad net žemē sudrebējo. Taip, sesutēs! Neilgai ir mums su šios šalelēs vargdie-nėliais reikēs liūdēti!... Neilgai reikēs laukti, kol Lietuva visoje savo galēje pasauliui pasirodys!...

Trečia dvasia. Bet šianakt turime iš čionai ankščiau prasišalinti. Šianakt — Jo-ninių naktis. Visas Lietuvos jaunimas šianakt linksminas ir senovēs papročiu ieško paparčio žiedo... Mat, laimēs pasi-ilgę. Nuo senų-senovēs tas paprati-mas... Vargšai nežino, kad laimē susi-pratime!... Gražus tai pavasario šven-tēs paminėjimas!! Senovėje, šioje nak-tyje dievų garbei visoje Lietuvoje lau-žai su aukomis degdavo. Nūnai tik vie-ną Dievą lietuviai garbina, bet šios nak-ties nepamiršta. Sapnuoja laisvę ir ieš-ko laimuzēs šypsenos... Kas buvo gry-nai tautinio, gimē iš kaulo ir kraujo — neišnyks!... Eime, sesutēs. Štai jau vi-durnaktis, tuojaus turi senu paprati-mu susirinkti.

Pirma dvasia. O. mes arti čionai būsime ir klausysime, ką jie kalbēs. Ar nėra juo-

se kokios naujos idėjos... Gal gimė jau laimės pasiilgimo jausmas po šiaudų pastoge vargdienėlio pilka-sermėgėlio krūtinėje... (*Už scenos girdėtis tolimas dainos aidas. Galima "Eina garsas nuo rubežiaus"*).

Pirma dvasia. Jau eina. Aš girdžiu dainą — bočių dainą vargelio gimdytą, ašarėlių, tyro lietučio augintą...

Antroji dvasia. (*Gerai įsiklausius*) Bet šie met dainos jų kitokios. Jau iš dainos aiduzėlio aš pranašauju, kad dievai mūs maldas išklausė ir siunčia palaimą Lietuvos šalelei... (*Visos klauso. Dainos aidas kiek garsesnis. Dvasios klausydamos pakelia rankas augštin ir kalba*)

Visos. O, didieji Lietuvos dievai! Pasigailėkite baudžiauninkų! Įdiegkite sapnuose jų širdysna keršto galingą, kai pats Perkūnas, ugnį!... (*Bekalbėdamos į dvi puses prasišalina. Dainos aidas ir žodžiai aiškiai girdėtis. Dainai nutilus, už scenos tyras, aiškus sveikas jaunos mergaitės juokas ir kalba*): Šičion, šičion!.. Tenai da nuo kalno nusiversite.

SCENA II.

(*Scenoje iš dešinės pusės, kur buvo dvasios, pasirodo būrys jaunimo tautiniuose rūbuose, apsikaišę žaliuynais. Mergaitės rūtų vainikais ant galvų.*)

Pirmas vaikinai. Šianakt graži naktis, tad visi užsimiršę, taip sakant kasdieninius vargus, padainuokime ką nors tokią, taip sakant, kas baksteltų čia (*rodo į kairę pusę krūtinės*).

Visi. Dainuojam, dainuojam!! Bet ką dainuosim?

Pirma mergina. Juokingi-gi jūs ištikro! Šitie tiek dainų mokate ir nežinot ką dainuoti. Štai, graži dainelė "*Eglelė*".

Antras vaikinai. Mat, ko užsimanė! kur jau apie moteriškąją lytį dainoje dainuojama, tai jos tą ir nori dainuoti, o kažin kad kokią kitą? Vyrai, kokią kitą?

Trečias vaikinai. Yra sakoma: mergaitėms visados reikia nusileisti, nes jos silpnesnės, na, ir mandagumo taisyklė.

Antra mergina. Geriau pažaiskime. Dabar stovime kai parodoje: nei-šis, -nei-tas. Ka-ka-ka! Juk trumpa Joninių naktis, o rytoj — vėl darbai ir kasdieniniai vargai...

Pirmas vaikinai. Žaiskime, žaiskime! Ką žaisime?!...

Balsai. Aguonėlę, aguonėlę!! (*Susikabina ratu apie akmenį*).

Pirmas vaikinai. Užsikurkime ugnį, kad būtų šviesiau (*Visi stovi savo vietose, pirmas vaikinai padeda ant akmens šakučių ir užkuria ugnį. Scenoje labiau prašvinta. Ugnis dega. Jei be ugnies, tai susikabinama ir žaidžiama. Pirmas vaikinai lieka viduryje ir tvarko žaidimą. Žaidžia "Aguonėlę". Bežaidžiant atbėga uždusęs piemuo*): Klausykite! klausykite! klausykite! (*niekas neklauso*) Mikas rengiasi ir žada čionai ateiti. Aš pats girdėjau, kai sakė! (*Visi klauso*). Mačiau jau skriblių buvo užsimovęs, tik lazdos ieškojo. Taigi aš atbėgau pasakyti. Sakė, labai labai svarbių naujienų rado laikraščiuose, kuriuos jam dėdė parvežė iš miesto.

Antras vaikinai. (*Į jaunimą*) Labai bus mums malonu turėti tokį brangų žmogų savo tarpe. Aš jį kviečiau, bet nežadėjo ateit pilekalin. Ot, sako, už dienos-kitos vėl turėsiu važiuoti miestan, kad ten vėl darbuotis, tad pailsėsiu. Vis nesveikuoja. Tur būt kalėjime gavo džiova.

Pirma mergina. O taip gražiai, taip aiškiai jisai kalba. Jam prakalbėjus, ir darbas rodos lengvesnis ir gyvenimas šviesesnis...

Trečias vaikinai. Žiūrėkite kokia rimta: ir darbas šviesesnis... Kas jums, merginoms (*bekalbant, vieni klauso, kiti tarpu savės kalbas, juokauja tyliai*) — kol jaunos, neištekėjusios, tai tėvai rūpinasi, o jūs tik vaikus viliojate (*graudžiai*) ir jų širdis žeidžiate, bemieges nakteles įvarote, o kaip ištekate, — tai vyrui visa rūpestis! Bet ką čia kalbėti! Merginoms, man rodos, neturi rūpėti tas, apie ką Mikas dažnai pasakoja.

Antras vaikinai. O gal joms pats Mikutis labiau tinka, negu jo kalbos! Žinai mergina — braukšt ir įsiklepojo!...
Merginos. Netiesa, netiesa!

Mikas. Kas nauja? Tuojaus draugai. Da tokių naujienų lietuvių laikraščiai nepranešė. (*Visi sustoja aplink*). Draugės ir draugai! (*Scenos gilumoje augštumoje*)

Mūsų artilersitai bolševikų fronte.
Eroliai kareivėliai, draugai žirgužėliai...

Pirma mergina. O jūs tai daug išmanote: nuo nosies ant lūpų... (*visos merginos juokiasi*).

Pirmas vaikinai. Bet ką mes čia nosis pakabinę dabar stovime, geriaus pašokime ką nors, kad ir nelygi pievelė, vis tai nieko.

Visi. Pašokime! Jevužė, jevužė! (*Susikabina poromis ir pradeda eiti aplinkui akmenį, rengdamiesi šokti*).

SCENA IV.

Mikas. (*Įeidamas*) Sveiki draugai ir draugės! Išgirdęs, kad jūs čionais linksmintės ir aš atėjau, taip sakant "paūžti". Ar priimsite?

Visi. Mielu noru, prašome! Mums bus labai malonu .

Vienas iš jaunimo (vaikiny). Girdėjome, laikraščiai šiandien svarbių žinių rašo. Gal koks Ancikristas pradėjo su pečium važiuoti. Čia piemu atbėgęs plepėjo.

pasirodo dvasios-šmėklos ir domiai klausos žiūrėdamos į kalbėtoją ir jaunimą). Lietuva, mūsų Tėvynė jau kelias iš amžių miego! Jau jos susipratę vaikai, pasiriję žūt-būt kovoti, pasakė: *gana to jungo!* Jaunimas iš visų Lietuvos kraštų plaukia Kaunan kai Nemuno vandėnėlis, kad tenai, paėmus šventą, aštrų kalaviją kirsti juo Lietuvos prispaudėjo-slibino galvas! Visoje Lietuvoje šiandien tėra vienas obalsis: *už ginklo!!*. (*Dvasios palinksmėjusios da domiau klausos*). Draugai ir draugės! Aušta naujos gadynės rytas!

Pirmas vaikinai. Broliai! Įsidėkime širdin ir mes tą naująją mintį, kurią mus draugas Mikas išmokino.

Antras vaikinai. Dabar, ant šio pilekalnio, girdint skaisčiam mėnuliui, žvaigždėms ir visam naktužės ramiam ir paslaptinam dangui, uždainuokime paskutinį kartą, bendrai visi. Rytoj, vos aušružei išaušus, jau balnosime žirgus, kad

joti ten, kur mus Tėvynė šaukia. (*Kaikurios mergaitės nusimena*). Mielos seselės. Jūs čionai palikę neužmirškite mūsų. O mes jūs nėkuomet, o nėkuomet neužmiršime, nes kur kūdikystės ir jaunystės dienos praleistos, tenai ir mintys, tenai ir širdys.

Mikas. Tatai, brangūs draugai ir draugės, ši naktis bus šiam kraštui atgimimo naktis. Tad teskamba žodžiai į darbą, į kovą! Gal bus man ir jums nekuriems paskutinė, nes ir aš kartu su jumis rytoj anksti anksti aru lėksiu į Lietuvos senovės pilį Kauną, kad iš ten eiti sutikti nuozmų išlaukinį ir vidujinį priešą. Atminkime ir tai, kad ne vienas ir galvelę padėsime. Bet mes, kaip ir senovės mūsų protėviai, pasirizę kovon neklausime, kiek priešų, bet kur jie!... Uzdainuokime šianakt bendrai paskutinį kartą tautos imną, nes rytoj keliausime Lietuvos vaduoti.

Visi. Padainuokime, padainuokime! (*Visi sustoja prieky scenos pasirizusiai pradeda dainuoti! Dvasios taip-pat linksmos dainuoja. Kiek mergaitės nusiminusios, kitos net apsiverkia. Dainuoja imną "Lietuva Tėvynė mūsų!"*)

(*Pabaiga antrojo vaizdelio*).

Kunigo Tumo kalba, sakyta sodinant ažuolus pirm atidarymo Kuriamojo Seimo.

"Minių minios liūliuoja, galvų galvos marguoja nuo miesto lig augštojo kalno. Gaudžia muzika griaudi, vėliavos plevėsuoja, lyg burės, pavėjui paleistos.

Kogi minios atėjo? Koksai balsas jas šaukė pasilipti ant aukšto kalnelio? Bene priešas iš tolo ėmė rodytis žiauriai? Ar draugus atlydėjo į kapą?

O, ne priešo mes bijom, nors jis tran kos, kaip tigras, grandine prie krotos pri rakintas. Ir ne draugo mes gedim, ir ne gedulio maršą mums muzika trenkia ir gaudžia.

Ir ne ašarų lietu, širdims dangaus pasiektų mes įlipom į šitą kalnelį. Tik mes kilom savaime, savo jausmų galybe, nes žemai jau mums tapo slopinga.

Mums muzika taria, mūsų širdis virpina triumfo galingasai maršas, kad mes, Dovydai menki, nugalėjome Galiatus ir laisvi patapom gyventi.

Ne pavėnioj dūlėti ir ne žemėje pūti mes dedam negyvėlių daiktą; tik mes atnešėm dvasią Lietuvos, kad gyventų ir reikštų mūsų laisvės paminklą.

Į žemę mes dedam ne pūvamą daiktą, vien tik tai, kas galingai inauga: mes dedam čia meilę savo žemės močiūtės ir garbę tautos mūsų senyvės.

Tai pamatas tvirtas, jis yra, kaip granitas, nors bokštą aukščiausį statykie. Nors minią vadinkis į pačią viršūnę iš aukšto žvalgytis, didžiūotis, —

ne, negrius toksai bokštas, kursai stovi ant meilės, o garbė — jo tvirčiausis paramstis! Jis apniūkusį dangų ar kylančią audrą sklaidys lengvai, kaip menką rūkelį.

O aplinkui tą bokštą, mūsų laisvės reiš kėja, mes ažuolus penkis sodinam. Ir sakom: šaknėkit! ir sakom: lapuokit per išti sus šimtus metelių,

idant priešas atėjęs, neapglėbt' jūsų liemens, o išrauti nė neb'mėgintų. Tene kliūn jam nė vienas tavo lapas trašusis, nes juos' skirta saviesiems tvirtėti:

ką įmerksi, jįsai nebeleis, kad suglėbtų, arti jo ar jo rūgščių prigėręs. Tai-gi diegkim aplink tvirtą ažuolo medį — tereiš kie Lietuvos negedimą!

Ir ne ažuolų diegkim penkių medžių krūmelį, tik mes diegkim Lietuvos pilietybę. Pirma, norą giliausį, laisvais tapus, papūti aru paukščiu ir erdvėj palakioti.

Antra, patvarą, trečia, drąsumą, o ke tvirta, per dieną, per naktį darbštumą. Jei tai dygs, tai jau penktą patsai priešas duos vardą: Lietuva gali būt ilgaamžė!

Ilgiausių gi jai metų!

Valio jos darbštuoliai!

Jos patvarūs ažuolėliai — Deputatai!"

(*"Tauta"*)

A. Vaičiūnas.

Ligoninėje.

(Fronto atsiminimai).

RAŽIAIS akmeniniais laiptais lipu augštin. Užlipęs atsistoju ties paskutinėmis ligoninės durimis: širdis pradėjo smarkiau plakti... ir eiti ir neiti...

Kambaryje, o da teisingiau pasakius, didžiulėje salėje, abypusiai, stovi lova prie lovos; visos baltomis paklodėmis užtiestos. Veik kiekviena lova "užimta" ir jeigu atvežtų da pav. kokius keturis ligonius, tai jau šiame bute-salėje vargiai besutalpintų. Permečiau akimis ir nežinojau kas daryti, nes nežinau, kas mane ligoninėn šaukė. Tik staiga išgirstu balsą:

— Ooo! Antanas, tai tu čionai! — šaukia džiaugsmingai, netoli, dešiniame salės šone, pusiau gulintis, pusiau sėdintis kareivis. — Eikš, brolau, aš noriu su tavim pasikalbėti, pasišnekučiuoti.

Pasisveikinau ir negaliu pažinti, kad čia tai tas pats Jonas Puikis, kuris kit-kart vestuvėse po keletą nakčių nemiegodavo, šokdavo trepsėdavo, dainuodavo, visokius šposus krėsdavo ir vis tik nepavargdavo. Būdavo raudonveidis, geltonplaukis, mėlynakis, tik svaistosi po merginas, erzindamas jas. Dabar išbalęs, veidai įpuolę, akys įdubę, nosis mėsava, plaukai labai trumpai nukirpti — ne tas, širdelės, ir gana!

Aš domiaidomiaiai į jį žiūriu... Jonas parodė kedę ir paprašė sėstis.

— Antanai, Antanėli! aš norių šį tą tau šiandien papasakoti. Aš tuojau mirsiu, — jaučiu; tad nors tu žinoki mano sielos skundą, šį tą iš mano gyvenimo... — balsas nutrūko, nutilo.

— Kai aš gyvenau sodžiuje, tu gerai žinai, mėgdavau pasilinksminti, išsigerti, pašokti, padirbėti, patinginiauti — viso ko tikdavosi, kaip gyvenau ūkyje ir po tėvo mirties pats buvau "namų šeimininkas". Buvo tai laimingiausios mano gyvenimo va-

landos. Niekas, o niekas man tada nerūpėjo ir širdies nekankino... Paskui buvau pažinęs vieną mergaitę ir ją iš karto išskyrčiau iš visų mergaičių tarpo. Ir kalba buvo jos kitokia ir akių žvilgsnis kitoks... Su ja juokaut negalėdavau. Nežinojau tada delko tai, dabar... žinau, bet jau per vėlu!...

Linksmi, laimingi gyvenome gimtinėje šalėlėje — Lietuvoje. Bet apsiniaukė padangė. Sudrebėjo žemė, nuvyto gėlės, nubalo žolės, nutilo lakštutė — prasidėjo baisusis karas...

Pametę gimtąsias sodybas, visą turtą, žmonės bėgo Saulėtekio pusėn, užpakalyje palikdami baisų gaisrą, kuris naktį apšviendavo dangų.

Bėgau ir aš viską pametęs. Ilgai keliavau. Kartą apsistoju viename Rusijos dvarelyje pernaktoti. Jauna šeimininkės dukrelė — rusė — pradėjo prašyti pasilikti dvarelyje ir padėti jai su motina šeimininkauti, nes tėvelis kare esąs. Ir joms bus gerai ir man nebloga, — pamaniau sau: aš moku ūkininkauti, o joms tik tokio ir reikia. Bet... ne vien to joms reikėjo. Kasdien jaučiau, kad aš grimstu į kokią tai bedugnę. Nežinau ką jos man padarė, bet po vienos kitos savaitės, jau aš pats savęs nebepažinau. Aš įsitikinęs, Antanėli, kad ta duktė man ko nors uždavė.

Nuo to laiko aš netekau ramybės. Nuo to laiko jau aš nebegyvenu, o esu tik kaip paukštis, kuriam pikti žmonės apkirpo sparnus. Tiesa, kaip tau žinoma, aš draugavaus ne su viena mergaite, bet tik su šia man susitikus, gimė mano meilė. Niekas to nežino, nes aš parvažiavęs niekam nepasakiau, kad buvau vedęs svetimtautę... Ak! Antanai, Antanai! — tarė kas kartą labiau įsigilindamas, — aš troškau ir ieškojau meilės, tyros, nekaltos sielos, o jinai man to nedavė. — Jis skubiai nusišluostė dvi pasirodžiusias ašaras.—Prapuolęs esu, brangus drauge, nuo tos valandėlės, kai pasakiau, kad myliu ją. Pamylėjęs ją, atsiskyriau nuo giminių, nuo visko ir nuo savo šalėlės Lietuvos. Jinai mane taip užkerėjo, jog nemiela man buvo su nieku kalbėtis — vien tik su

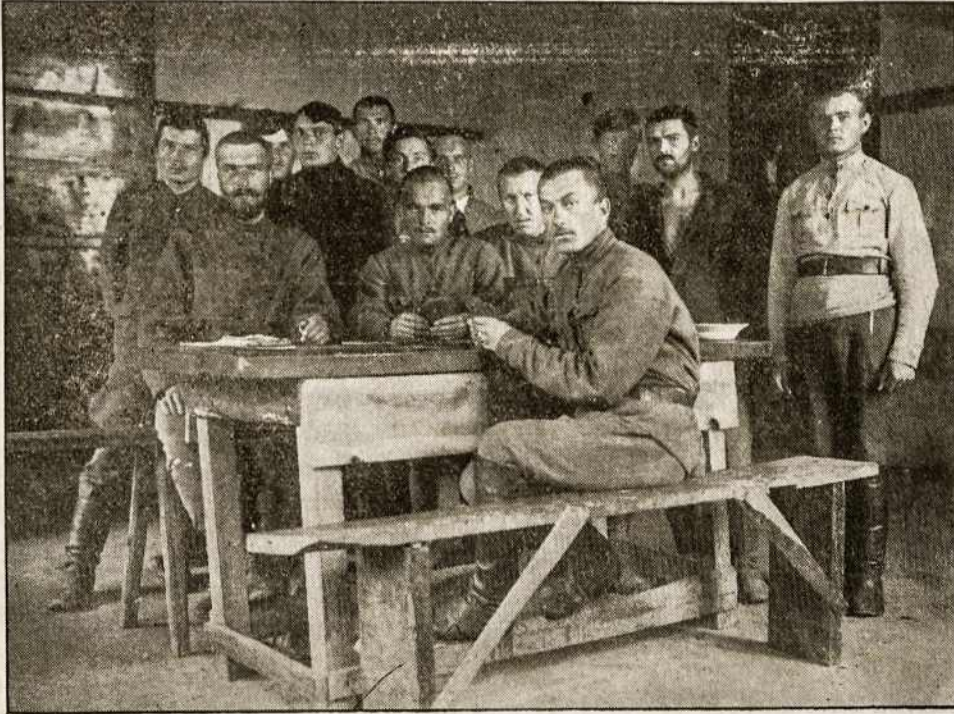

ja; prisipažinsiu tau, kad ją aš ir dabar myliu, tik Tėvynė Lietuva skiria mane nuo jos.

Užsimastė. Valandėlę patylėjęs tęsė toliau:

— Apsivedėva. Išvažiavau mokytis. Jina! ir gi. Viens buvova viename mieste,

Paskui vėl sužinojau ją turint kitą meilužį - karininką. Ak, Dieve! kaip šitą sužinojau, maniau, kad iš proto išeisiu! Buvau, mat, tos nuomonės, kad kariškis galutinai sudarko moteriškę. Apie ją girdėdavau koblogiausių žinių, o ji rašydavo man meilės

Bolševikai komisarai (aficieriai) lietuvių belaisvėje. Tai jie atėjo Lietuvą apšviesti, jos gyvenimą tvarkyti.

kitas kitame ir kelis metus visai nesimatėva, nors bene kas savaitė rašinėdavova viens kitam laiškus. Vis rašydavo, kad manęs labai pasiilgo ir norinti pasimatyti ir tt. Aš gi, dėliai svarbių priežasčių, vis negalėjau atsilankyti net jos namuose, nė pas ją. Nuo jos tėvų ir gi nieko negaudavau. Viena kartą, kada buvau nutaręs pas ją važiuoti, sužinojau nuo vienos pažįstamos lietuvaite, kad jina! yra susidraugavus su savo kursų mokytoju ir su juo bemaž ko negyvenanti. Sužinojęs tai, baisiai daužiaus, skaudžiai dejavau ir liūdėjau... Širdyje degė baisi ugnis. Nusiraminau kiek tuomet, kai ji man pranešė, kad kas tai į ją įsimylėjęs, bet ji su juo nenorinti nė kalbėti. Aš jai parašiau, kad gali daryti, kaip tinkama.

pilnus laiškus. Bet aš tą meilę skaičiau monais, burtais. Vistiek, maniau, su ja gyventi nebegalėsiu ir Lietuvon parvežt taip pat neišdrįsiu.

Laiškai pradėjo eiti retyn. Bet viena kartą gaunu telegramą, kad ji atvažiuoja vežtis mane į savo tėviškę.

Sulaukiau jos... Aš nepaduodu jai rankos ir pasakiau, ką per laišką esu apie ją girdėjęs. Įsiziūriu į ją ir vos susilaikau nepuolęs jos glėbin. Juk tai mano meilė, mano žmona. Ji tokia graži, suaugus, suvirtėjus.

Iš pradžių ji verkė pas duris stovėdama; paskui norėjo manę pabučiuoti, bet aš neprisileidau jos. Galop ji prisipažino turėjus kitą vyrą, ir puolė prieš manę ant kelių,

prašydama dovanoti. Bet aš... nors, tiesa, labai, labai su savim turėjau kovoti, nedovanojau.

Paskui stojau kareivijon, — mobilizavo. Nuo to laiko kur tik aš važiuodavau ir ji paskui. Aš ją ir tuomet mylėjau, prisipažįstu, Antanėli, bet priimti ją pas save, dovanoti jai aš negalėjau. Juk ji grįžo pas manę, kai nuo kitų atliko, kai visi meilužiai ją apleido, pametė...

Atmenu, kartą atėjo ji pas manę "paskutinį kartą pasimatyti, atsisveikinti". Kas buvo tada, kai ji užėjo paskutinį kartą pas mane — to sakyti nebegaliu!.. — giliai, giliai ligonis atsiduso ir nutilo.

Praslinko metai... Aš jau Lietuvos kareivis, dalyvauju kovose su rusais. Kaip mielai įvarydavau kulipką į ruso makaulę! Nepaisiau kas jis: karininkas ar kareivis; by tik rusas, aš ir pliekdavau. Keršinau už suardytą gyvenimą, už pražudytą atimtą laimę. Jeigu matai mūsų kareivį, drąsiai kai liūtą einantį pirmyn į kovą, žinok, brolau, jog jisai eina atlyginti ar už save, ar už savo artymus žmones...

Drąsiai eidavau į mūšį... atsižymėjau... Kai rusus kapodavau ar šaudydavau, — tada tik jausdavau savo širdyje ramumą, pasitenkinimą. Taip! — atsiduso, — daug, oi daug jaunų mūs bernelių svetimtaučiai prarijo ir šiandien jų vaikai — Lietuvos priešai!.. Namai... degėšiai... — pradėjo ligonis klejoti. — Bėgau pas tave Leonova...

— Ar tu mane myli?..

— O, Jėzau! tavyje velnias, velnias!... — pradėjo šaukti ligonis.

Priėjo gailestingoji seselė, davė vaistų. Mane paprašė išeiti.

Kelioms dienoms praslinkus nuėjau pasiteirauti apie ligonio sveikatą.

— Ligonis, — sakė gydytojas, — pasveiks. Po tamstos aplankymo, jis pasidarė ramesnis.

Padėkojęs daktarui ėjau namo. Ir atsiminiau vieno seno žmogaus pasakymą:

— Jeigu — girdi — tau širdį slopins kokia nors sunki dvasios bei sielos kančia, tu ją nuoširdžiai kam nors išpasakok ir tuoj tau palengvės...

A. Vaičiūnas.

TEN!...

(Iš tremtinio užrašų).

Kur saulelė leidžias
Vakarų šalelėj',
Ten mano tėvelis,
Sena motinėlė.

Kur krantai Šešupės
Vasaroms žaliuoja,
Mėlyni balandžiai,
Ant stogo burkuoja,

Tenai aš užaugau
Vargdieniai bernelis,
Netoli beržyno,
Prie žalios girelės...

Ten vuogeles rinkom,
Mišką apdainavom,
Audra kai užėjo,
Mes kartu dejavom...

Atsiminę mūsų
Sentėvių kapelį,
Bėgdavom sodinti
Žalią žolynėlį...

Šienpiūvių dainelė
Širdies stygą virkdo,
Paslaptingas aidas
Mišką tuoj nutildo...

Kaip malonu buvo
Augti toj' šalelėj'
Po šiaudiniu stogu
Gimtiniam kraštelyj!

Šiandie, kas ten liko?
Niekas nepasako,
Niekas nenuėjo,
Niekas ten nenukako!..

Miela lakštingėle,
Skrisk į tą šalelę,
Man, jaunam berneliui,
Neški greit žinelę:

— Ar gyvi tėveliai
Ir kas juos priglaudžia,
Ar dejuoja miškas,
Ar sakas nūn' audžia,

Mielas beržynėlis
Gal jau nežaliuoja,
O jame gegutė
Gal jau nekukuoja.

Gal vargelis spaudžia
Artymus kaimynus,
Ant prabočių kapo
Ar kas sėj' žolynus?!

— Ten juoda žemelė
Ašaroms pasriuovo,
Ant Šešupės kranto
Daug jaunimo žuvo...

Miškas iškapotas,
Iškirstas beržynas,
Ant Šešupės kranto
Didis kapinynas!..

Stovykloje.

KELETAS mėnesių atgal, nuošaliai miesto, jo apilinkėse, būta tuščia, vien tik laukai, rods, lyg ganykloms pavesta buvo vieta ir, vienur-kitur pasitai-kindavo vienas-kitas medis našlaitėlis, sau vienas bedūmojās apie jų nepraeinamus praeities tankumynus, nūn-gi žemės viešpats į čia atėjo, apsigyveno ir visai išnaikino; ten toliau galėjai patėmyti dirvas, kuriose gan augšti kornų stiebai, iškėlę savo galvas, lingavo, kuomet vėjelis pūtė, o už jų buvo matytis giraitė, niekeno nelankoma, jeigu bent tiktai koks užklydęs gyvulėlis ją atlankydamo.

Staiga pradėjo rodytis namų nameliai ir jų aplinkui šėtros, lyg grybai dygti po lietui. Ir neužilgo išaugo didelis miestas, kurs savo didumu pralenkė senąjį miestą, kurs išrodė visai mažas, palyginus su naujai išaugusiu; skirtumas tiktai buvo fame, kad naujame mieste nebuvo augštų būdavių, kurios augštai iškilę lyg sergėtų senąjį miestą.

Pagal didįjį vieškelį, lydintį į naująjį miestą, iš abiejų vieškelio pusių pristatydinta įvairių sankrovų, sandėlių ir būdų būdelių.

Už jų arčiau miesto, matyti, stato naujus namus ir netrukus susidarys vienas, didis, milžinas miestas.

Tas gi naujai, nuostabiu greitumu, išaugęs miestas, jau yra užgyventas pašauktaisiais Dėdės Samo kareiviais narsuoliais.

O visur matosi Žvaigždžių ir Juostų vėliavos, didžios ir mažos, plevėsuojančios į visas šalis ir apreiškiančios, rods, ką tokio nepaprasto.

Vienoje naujai išdygusio miesto dalyje randasi didi tuščia platuma, apimanti kelias dešimtis žemės margų, bet sumaniai išlyginta, ištaisyta; kitoje vietoje matyti nupilti kalneliai; ten toliau rodosi lyg kokios grabės, apkasai, įstabiai išsiraivę.

Taip tai tos tuščios platumos nuošalyje gali patėmyti šautuvus, į kelioliką eilių stačiai stačiai sustatytus atskirose grupėse ir kitokių įvairumų, kas pritraukia žingeidaujančio akį.

O apie juos sukinėjasi pašauktieji Dėdės Samo kareiviai ir vis pribuvinėja kiti jų draugai, spiesdamiesi į būrius būrelius ir linksmi krėsdami juokus, kalbėdamiesi tarpe savęs ir žaisdami.

Jų gi tarpe, matytis, kaip iš atskirų pusių renkasi po du, tai po tris ir vis į vieną būrį; jie gan linksmūs, tvirti, visi pajėgos pilni: paduodami viens kitam rankas, sveikinasi ir susipažindina su naujai pribuvusiais, nūn-gi su artymiausiais jų draugais.

Tai jaunųjų mūsų narsuolių būrys.

— O kaip patiko ledų maudynė? — užklausė gan linksmi mūsų šaliai Tado ir Kazio, su kuriais susipažindino.

— Puikiai! — nusijuokė Tadas.

— Geresnės nereikėjo! — atsakė nusijuokiančiai Kazys.

— O adatą tarpe pirštų ar išlaikėte ir ar nesužeidė, kuomet vyresnysis paleido šūvį iš užpakalio jus bekvočiant, kad iširti jūsų dirksnius? — žingeidavo keli.

— Laimingai ir nesužeidžiant nusisekė išlaikyti, — atsiliepė rimtai Kazys.

— Bet gi, vienam lenkučiui tai nepavyko išlaikyti, — juokavo Tadas. — Vargšas turės pakentėti, nes adata perlindo per pirštą.

L. Vytis 41-ma kuopa Brooklyn, N. Y.
 Ši kuopa yra daug pasidaravusi Lietuvai ir daug jos narių rengiasi grįžti Tėvynei — Lietuvon.

— Be abejonės, buvo dirksningas, — tarė Jurgis.

— Gali būti, jeigu ne... — nebaigė Tadas ir nusijuokė.

— Rods, tu, Vincai, gavai laišką; kas gi naujo girdėti? — užklausė kai-kurie žingeidžiai norėdami dasizinti ką nors naujo.

— O, daug ko. Štai mūsų geltonkasės puikiai veikia, — atsakė Vincas ir pažymėjo turinį. — Zigmo Stepei vadaujant, jos tai įsteigė Raudonojo Kryžiaus skyrių ir susirinkę praleidžia keletą valandų įvairiems darbų darbeliams: vienos siuvinėja, kitos mezga, trečios rengia margumynų del mūsų ir gan daug lavinasi būti slaugotojomis.

— Tai puiki pradžia, — pratarė kiti.

— Vincai, už tai jas pagirkie, — pratarė Jonas.

— Geriausia, rašant laiškus, kad kiekvienas asmeniai pagirtų, — išsitarė net keli.

— O mūsų Tarvidaitis liko koku ten vyresniuoju; rašė jis man laišką, — atsiliepė prisiartinęs Petras.

— Jis augštai iškils! — pratarė vienas iš šalies.

— Sakyk: ką naujo jis rašo? — užklausė net keli.

— Jis rašo, kad apturėjęs daug raštų, — tęsė Petras, — ir nori su mumis pasidailinti. Prie to gi išreiškia norą sutverti Lietuvos Laisvės Sargų kokią ten Draugiją, kad lietuvius kareivius po viena vėliava sujungti ir..

Bet gi tuo tarpu staiga pasigirdo trimito garsas, šaukiantis kiekvieną prie lavinimosi priedermių.

Ir matai, kaip jie visi persiskiria, skubinasi prie savo šautuvų, paima juos nesuklystant, kaip jie eiliuojasi.

Ir štai į paliepimą jie pasidalina dalimis, pradeda maršrutą, sustoja — klaupiasi ir gula, o už jų vyresnysis įsakinėja ir jie klauso ir pildo įsakymus: taiko ir šaudo.

Kitoje vietoje jie lavinasi atsakomai ir tiksliai pataikinti į priešą mirtiną bombą arba šrapnelį.

Ten nuošaliai, matai, kaip jie miklina savo kūno spėkas ir tuo tvirtina savo pajėgas.

Tai lavinimosi priedermės, kurias turi atlikti kas dieną.

Ir jie tai lavinasi, kad prisirengus ir paskui ant Dėdės Samo paliepimo reikės jiems traukti į baisųjį nuožmų karą, kad kauties su priešu ir jį nugalėti.

Žingeidu tėmyti į jų pasiryžimus, norus ir atsidavimą, bet gi mes ir jie net patys dar neatjaučia to pasibaisėjimo, to kraujo plūdimo ir viens kito žudymo: kad atjauti, tai reikia pačiam būti to baisaus karo sukury.

Tai tiktai viena lavinimosi vieta, o kiek jų yra visoje Dėdės Samo žemėje, kiek pašauktų stoti ir kiek da jų pašauks.

Nūn gi jie visi atsidavę, ištikimai lavinasi ir nekantriai laukia tolesnių Dėdės Samo paliepimų.

A. Matutis.

Širdies Muzika.

Kaip įvairus gyvenimas, kad širdis tarpais džiaugiasi, tarpais verkia.

Įsiklausyk muzikon: išgirsi, kaip pinasi tonai — tai džiaugsmo, tai liūdėsio.

Džiaugsmas ir liūdesis gražiausi dalykai. Tai it gražiausia muzika įvairių tonų.

Džiaugtis reikia, kad žmogaus širdis taip turtinga tonais — tai linksmas, tai gailias.

Smagu ir gera, kad galima liūdėti ir džiaugtis!

M.

Sekmadienis.

VIESI, maloni saulutė pasirodė orizonte, suteikdama naują dienos gyvenimą.

Sutvėrimas gi atbudo iš miego ir juda ir kruta.

Štai ir naujame mieste judėjimas prasidėjo.

Šiandieną, mat sekmadienis.

Del to tai ir Dėdės Samo kareiviai liuosi.

Matyti, kaip jie tvarkosi, rengiasi.

Netrukus patrauks jie pasisvečiuoti pas gimines, pasilinksinti pas savo draugus ir turėti atilsį, patenkinimą.

Senajame mieste taip-gi krutėjimas: pasilinksminimo vietos atidaromos; laukiantieji svečių rengiasi, puošiasi, o ypač jų meiluzės dailina, pudruoja savo veidus, kad tiktai gražiau išrodyti, meiliau įtikti ir tuo paveldėti sau jauniki.

Kitur laisvos mergšės sukinėjasi jau ant kerčių, kad pavilioti kurį nors, kurs yra tiek silpnas, kad pasiducti jų intrigoms.

Bet gi ne visi tokie kvaili. Dauguma jų yra dorų, pavyzdingų, kurie veda krikščionio gyvenimą, užlaiko dorą ir skastybę, tuo netiktai pagerbdami save, bet ir duodami pavyzdį kitiems jucs sekti.

Taip tai tame judėsio mieste, kurs da neseniai išaugo, girdėti varpų gaudimas, šaukiantis visus į pamaldas. Tas malonus gaudimas paeina iš Dievnamio, kurį pastatė Kolumbo Vyčiai.

Daug į jį traukia.

Tiktai kur-nekur matytis būreliai, susirinę ir laukiantieji kitų savo draugų, kad sykiu ėjus į Dievnamį.

Štai priešais Dievnamį stovi keletas jaunų vyrų, kurie kalba tarpe savęs ką tokio ypatingo svarbaus.

— Pirmutinė auka iš lietuvių pusės kritusi, tai buvo Jonavičius, kaip paskelbta, — tarė gana liūdnai Zigmas.

— Taip, jų da daugiau bus! — pratarė kiti giliai užsimintiję.

— Girdėjome, kad daugel iš aplinkinių stovyklų išsiuntė į Pranciją, tarp kurių ir

lietuvių daug būta, — atsiliepė Vincas ir Petras, prisiartinę.

— Tiesa, mes tai jau žinome, — atsakė net keli.

— Neuzilgo reikės ir mums traukti ir parodyti mūsų narsumą, — ištarė linksmasis Tadas.

— Lauksime paliepių! — praskambėjo kelių balsas.

Bet gi tuo tarpu pasigirdo paskutinis varpo gaudimas, apreiškiantis, kad jau laikas...

Ir mūsiškiai, jaunieji narsuoliai, apsisukę, suėjo visi į Dievnamį.

Ir, Didžios Aukos aukotojas išėjo aukoti Didžią Auką ant Dievo Aukūro. Mes matėme juos puolant ant kelių, kad meldus Aukščiausiojo juos palaiminti ir priduoti reikalingųjų malonių...

A. Matutis.

A. Vaičiūnas.

MUDU VIENU...

Mudu vienu pirmą kartą susitikova tada, kada aš buvau da lopšyje, kada pirmą kartą saulutės spindulius pamačiau... Tada Tu mano širdyje apsigyvenai, išsirinkdama sunkaus gyvenimo bernuželio sielą...

Paaugus man, Tu manyje sukūrei Ugnį, įdiegei mano širdin troškimą, siekimą to, kas neaprašoma, neapsakoma. Ir ėjau, ėjau nežinomais takeliais; kur, ir pats nežinojau... Kenčiau Tavęs del minios ironiją, nes ėjau ne tuo keliu, kuriuo ėjo mano bendrai... Bet kliūtis pergalėdavau, nes gaivinaus Tavo ugnimi, gyvenu Tavuoju, net man nevisai savu gyvenimu...

Vedei mane skastybės keliu, apsupdama mane sapnuose Prabočių-karžygių vėlėmis, kurios man šnabzdėdavo, lyg pasakų pasakas ausdamos pindamos aplink mane...

Dabar jau suprantu, kur mane vedei ir ką man rodei: labai džiaugiuos tuo!

Ir esu dėkingas už sukūrimą mano širdyje Ilgėsio ir Meilės...

Ilgiuos, ilgiuos sapnų, ilgiuos Meilės ir ilgėsio: jie man sukraus turtus, kurių niekas iš manęs atimti nebegalės...

Mudu dabar vis tik du vienu, nes be Tavęs daugiau pasaulyje nieko nebeturiu!...

Keliauju po žmones, pranašaudamas šviesesnę Rytojų, ragindamas Meile gyventi...

Mudu vienu ir niekas nedrįsta manęs paklausti, kas Tu tokia, iškur, nes Dangus man Tave skyrė.

Nešdamas sunkią gyvenimo uždėtą naš-tą, jaučiu, kad nors suklupdamas, bet turiu eiti...

Už tai mane sutinkate ties Aukūru...

Šale Tautos Aukuro, jūs mane visados rasite!

Lietuva Laukia.

Žiūri lietuvis lietuviui akysna ir be žodžių išskaito tenai giliausio džiaugsmo. Ne vienas svetimtautis, iš dengiančio lietuvių veidą šydo, įspėja jo džiaugsmą.

Da vakar mus vadino svetimų vergais, vakar vilkome svetimų jungą, užtad nedrąsiai kėlėme akis ir nedrąsiai dairėmės.

Šiandien Lietuva laisva demokratinė respublika. Lietuviai yra laisvais jos piliečiais.

Bet. Į laisvę Lietuva žengė kruvinu keliu. Eisena buvo sunki. Žaizdų, mirtinų žaizdų, pėdsako ir dabar da labai žymu. Kas seka Lietuvos gyvenimą, tai mato. Da lietuvių valstybėje yra daug trūkumų, daug negerumų, kurie neleidžia nurimti. Lietuvos įvairiose įstaigose, prie įvairių pareigų stovi daug svetimų žmonių, kurie daro daug blogo įspūdžio, kurių per drąsus įsigalėjimas erzina ir piktina visuomenę. Ten lenkas savo kalba savaip koliojasi, ten rusas grąso senu įpročiu mūsų žmonėms išniekindamas valdžią ir valstybės autoritetą. Prisižiūrėkime kitur. Imkime Suvienytas Valstijas. Tegū kas nors išsitaria prieš šalies valdžią, tegū paniekina jos autoritetą, arba bent pasiūliausia prieš esantį visuomenės ūpą, tai

kaip bematant bus sudraustas kokių nors būdu, dažniausia labai griežtu.

Visa tai matant, išeiviai turėtų uoliau rengties grįžti, kad nustelbus visus svetimus gaivalus, kad sulietuvinus Lietuvą.

Lašas.

A. Vaičiūnas.

Keliu Pašaukimo.

(Aukų gyvenimo draugei).

ER kapinyną eina šalimi-erškėčiais nusodintas mano kelias, kelelis... Aš juo žengiu, dažnai užsigaudamas kojas į aštirus ant mano kelio gulinčius akmenis...

Vieton rytmečio rasos, kelelį drėgnina skausmo ir ilgėsio ašaros... Toliau, pirmyn, akis ir širdį vilioja šviesus dangaus skliautas, o gale mano kelio-keluzėlio, neaiškiai matau, lyg per rūkus, gražiai žydintį sodną, kuriame Laimuzė gyvena ir kiekvieną, priėjusį sodną, per vartus žengiant, bučiuoja karštai į lūpas, veidą, akis, ir pabučiuotasai tada lieka laimingas, laimingiausias!...

Augštai, augštai padangėje spindi žvaigždėlė, su kuria, jaučiu, mano širdis yra surišta kuo-tai bendru ir sužavėta, ją gaivina šioje sunkioje ir pavojingoje kelionėje-kelionėlėje...

Žengiu: ne aš, bet manyje kažkas augtesnio, negu manasis "aš", veda ir traukia pirmyn, pirmyn, be poilsio, be atsigrėžimo...

Tik dabar pajutau, koks mano kelias sunkus ir pavojingas!... Neturiu galės toliau žengti...

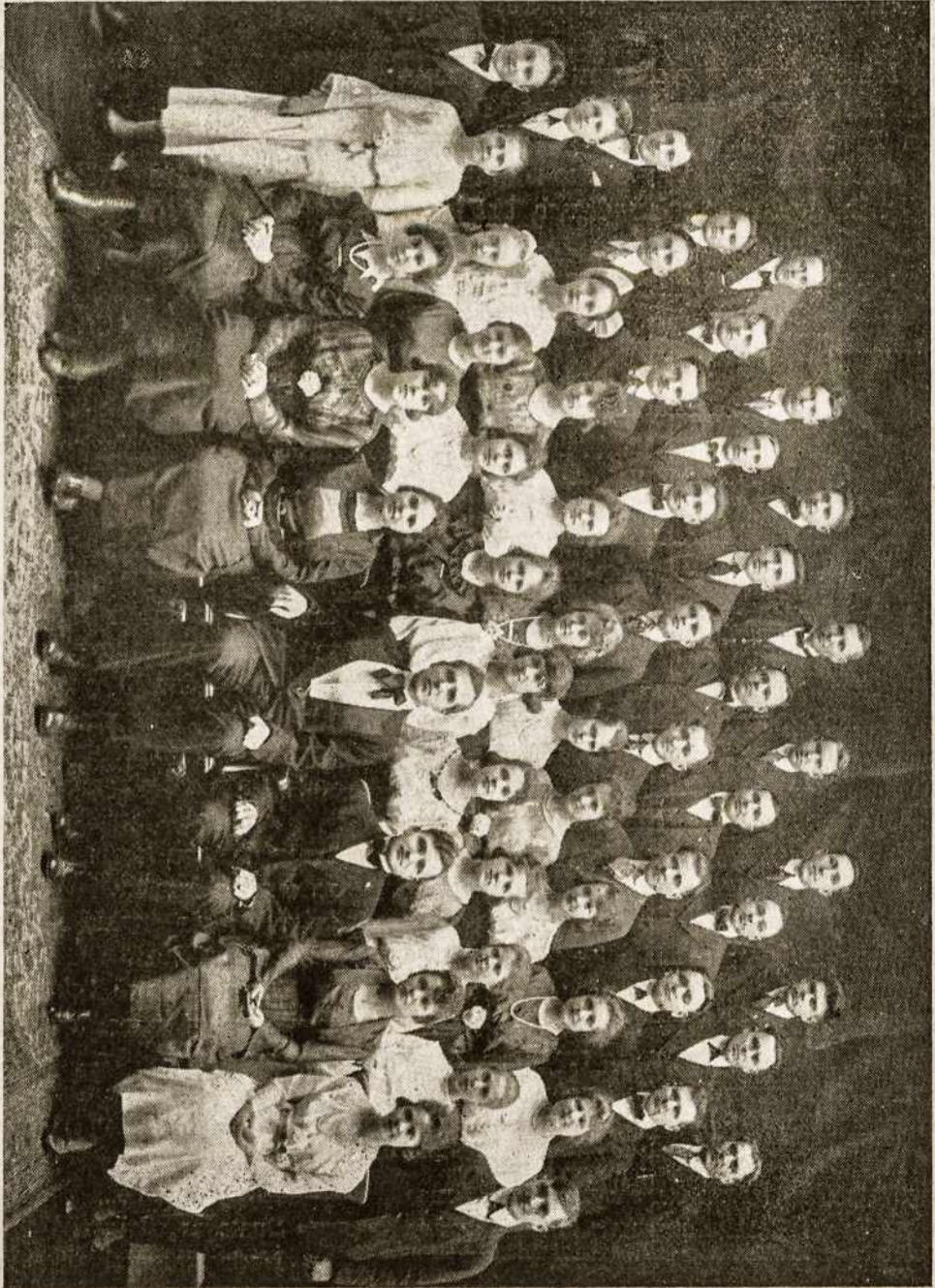
Akys aptemo...

Sustojau, ilsiuos.

Nedrąsiai atsigrįžau atgalios. Nedaug mano da nueita. Nedaug. Bet kiek jau iškentėta, tai tik vienas aš nežinau... niekam tai neįdomu. Atmenu, buvau nedidelis; niekas neberūpėjo, širdis buvo rami. Gyvenimo audros da nekludė manęs...

Toli buvau nuo visko!...

L. VYČIŲ 25-tos KUOPOS CHORAS CLEVELAND, OHIO.

Penkių metų bėgyje buvo gaivintojų Cleveland'o lietuvių, daug yra išpildęs įvairių veikalių, įrengęs puikių koncertų. Šauniai minėjo L. Vyčių 25-tos kuopos 5-kių metų gyvavimo sukaktuvės. Dabar visu pasišventimu rengiasi prie rudenio koncerto. Choro vedėju yra V. A. Greičius; šale sėdi žinoma solistė Stela Greičienė.

Bet... anas augštesnis už mane mano "aš" tada nuviliojo į šitą kelią ir parodė tai, ką dabar regiu. Apsidžiaugiau ir kūdikio lūpomis nusišypsojau...

Ir bėgau, bėgau savo keleliu-kelužėliu...

Paaugau. Juo daugiau tvirtėjau ir greičiau pradėjau žengti, tuo kelias liko sunkesnis, erškėčių spygliai aštresni, akmenys po kojų kietesni.

Tada bėgdamas savuoju keleliu pajutau ilgėsį... draugo ir artymės sielos draugo ilgėsį... baisų ilgėsį su skausmu...

— Veltui!...

Mane lydėdavo skaudus ir baisus juokas užpakalyje likusių; kartais akmuo mestas nupuldavo ties kojomis manęs nepaliesdamas!...

Šale manęs nieko nebuvo.

Širdį apėmė nepaprastai didelis skausmas ir pirmą kartą skausmo ašara suvilgė skruostus.

Verkiu, verkiu!...

Verkė ir likusieji artymieji, nes manė, kad mano kelias klaidingas, vedąs prapulstin!...

Aš vis žengiau toliaus.

Akmuo, piktadario mestas, jau mane nepasiekdavo... Tikėjau, kaip ir dabar, kad mano kelias, nors labai sunkus ir pavojingas, bet yra savas ir tikras.

Toliau žengdamas sutikau Tave. Tu viena tik ėjai manuoju keliu, kaip ir aš, lydima juoko ir keiksmo! Ankščiau Tavęs nepastebėjau. Buvau per daug akis įrėmęs į savo sodnelį ir žavėjančią žvaigždę, nes maniau, šiuo keliu eidamas nesutiksiu draugo, kuris man padės keliauti mano sunkią kelionę-kecionę...

Bet Tau palytėjus mano veidą pajutau begalinį džiaugsmą!...

Ėjova ranka rankon. Aš, paėmęs ir suspaudęs Tavo rankelę, jaučiau plakimą širdies... Tu buvai, kaip ir mano kelias, nežinomos Jėgos man paskirtas.

Bekeliaudamu labai nuvargova, pailsova, erškėčiai apdraskė mudviejų rūbus... o kieti akmenys ant bendro kelelio sukruvino kojas...

Laikas bėga... bėga ištisi metai amžinybėn... Mudu einava kai-kur suklupdami; te-

čiaus mudviejų kelionės tikslas kaskart arčiau, arčiau... Kai-kur ant mūsų kelelio matome žiedelį...

Pirmiau Tave mylėdamas nesupratau, kas Tu mano gyvenime. Dabar, jau suprantu, kodel Tavo akys taip dažnai ašaroja...

Mudu žengiava be palydovų, be nuširdžių linkėjimų: prakeiksmo juoko ir ironijos bei ašarų lydimi...

Tik mudviem šitas kelelis suprantamas ir aiškus!

— Myliu Tave ir tą beribę begalinę meilę ir kančias, kurias dėl manęs iškentėjai ir kenti sekdamas kiekvieną mano žingsnį. Už Tavo meilę neturiu kuom Tau atmokėti, nes taip karštai Tave mylėti neturiu jėgų. Be Tavo meilės būčiau senai suklypęs ir likęs kelyje toli toli nuo šios vietos... Jaučiu širdyje baisią galę ir akordų sutartinę... Giedu Tau Meilės imną, nes artinuos prie savo sodnelio...

Žengiava mudu du vienu...

Jau mudviem kelionė-kecionė daros lengvesnė. Nejaučia kojos erškėčių ir kietų akmenų...

Keliaujava lig sodno, kad tenai atsilsėti ir pabuvoti tarpe tų laimingųjų, kurie jautė savo kelelio neklaidingumą ir žengė, žengė nepaisydami keno-nors norų, vien klausydami, ką jo vidujinis "aš" sakė...

— Klausyk drauge, virš mudviejų galvų Angelai gieda Laisvės, dvasios laisvės imną apie Amžinosios Laimės šalį:

— Myliu Dangu

Ir Saulę

Augki Dvasia,

Kad nusikratyti

Žemiškų purvų...

Žengkite, kurių akys praregėjo

Į Laimužės sodną...

Palikite tuos

Ką ligšioliai neatbudo.

Tebūna jiems miela žemė

Teslankioja po ją...

*

Į Sodną, į Žinyčią...

Ibis.

KUNIGAS.

(Mūsų Gdynės Vaizdeliai.)

(Perspausdinti draudžiama).

II KURSAS.

Seminarijoje.

Reikia pasakyti atvirai, rekolekcijos gerokai vargino visus fiziškai, bet, nejučiomis, kiekvienam naujokui, nekalbant apie mūsų Joniuką, davė progos pasemti kitokio šaltinio vandens, kurs sugebėjo gaivinti ir remti svyruojančias spėkas antprigimtinės grožės varsose. Didžiausia sunkenybė visiems pasirodė geras prisirengimas prie viso gyvenimo išpažinties, bet ir tą naštą visi pakėlė, todėl mes sutinkame juos paskutinėje rekolekcijų dienoje, rod's, visai nebe tuos žmones. Kaip ir kam pavyko gražiau prisiruošti, nežino Aukščiausia Išmintis, bet matoma buvo akyse naujokų širdys, kuriose nebuvo veidmainystės.

Negalima — tai negalima buvo kalbėti, bet po išpažinties jau ir pirmamečiai pusbalsiu dalinosi vidujiniu džiaugsmu — ramumu; jei kas tą valandą būtų juos vedęs prie didžiausio pasiaukavimo angos, vargu bau būtų radęsis kur's būtų nęjęs, — akyse degė ypatinga ugnis, kuria, it jūrininkui uždegta pavojingoje vietoje lempa, galima buvo pasitikėti, kad nori, mokės ir ištesės apgalėti baisiausias gyvenimo priešgynybes, kad tik pasiekus tą brangų, šventą tikslą — kunigybę. Taip tikėtasi, žiūrint į išlaukinę pusę, nors, toliaus eidami... sutiksime iš tų pačių ne vieną pakely, svyruojantį, nusi-minusį...

Penktos dienos rytą, kada jau visi susirinko pusryčiauti refektoriu (valgoma-jan kambarin), jaučiamas buvo nepaprastas gyvumas, lyg rodos bičių spiečius tarėsi pasieškoti sau naujos sostapilės... Pirmieji stalai, kur buvo V ir IV kursai, taip-pat antrieji—trečiojų ir antrojų apgyventi, užimti buvo dalinimusi vasaros laiko išpūdziais, gi mūsų pirmamečiai-naujokai,

gerai da nepasipažinę — rekolekcijų dvasios kilnumu. Išpradžių kalbos kaitaliojosi žemesniu tonu, bet antram su trečiuoju kursu išismaginus, retkarčiais ir pirmastalės atsiliepdavo gyviau, naujokams, žinoma, tik šypsotis darėsi liuosiau, nes vis da rodėsi nejauku naujoje vietoje.

Kalbėta-spėliota, kada prasidėsią pamokos, kas užimsias vietą vieno iš profesorių, pasitraukusio del senatvės į garbės kanonikatą; kaip sekėsi praleist vakacijų laiką; žodžiu, netruko prabėgti metas gražus ir liuosas, kaip-kam linksmas, kitam gal neaiškiai abejutingas, o buvo ir tokių, kurie gailėjosi tiesiog pergyventų valandų atminties...

Pirmai išmušus, vėl visi susirinko pietauti, o kad iš perdėtinių nieko refektoriuje nesimatė, todėl gyvumo nestigo, gal net originalingiau jis atrodė, kada senesnieji klierikai pradėjo šakutėmis pašyti mėsos gabalėlius, žiūrėdami visai priešingon nuo lėkštės pusėn, nes pas kiekvieną buvo po gerą gabalą žąsienos, antienos, vištienos, trumpasnukės, ar kito kokio gyvūnėlio rūkytų dešrų, kai-kur ir pirago, už sniegą baltesnio,— vadinasi, seminarijos virtuvėje puodai sriubos pasiliko artipilniai.

Kadangi, kaip sakiau, da prieš rekolekcijas buvo išskaitliuotos pavardės, kam nešioti pietus, kam skaityti, kam skambinti, kam tarnauti prie šv. Mišių, todėl, aišku, viskas vystėsi sutartinai — ramiai, kaip niekur naujokai nebuvo regėję.

Nors paprastai tik septyniese pietus tenešiodavo, vienok pietūs su prašymo ir padėkos maldutėmis tęsdavosi ilgiausia 35-37 minutes, kad ir apie pusantrą šimto žmonių valgydavo.

Be maldų prie stalo, dusyk į dieną rinkdavosi visi tylomis į koplyčią pagarbinti Šv. Sakramentą ir už geradarius pasimelsti.

Tą pačią dieną skaitydavo paprastai seminarijos statutą lotynų kalba, o naujokams da pridėdavo keletą žodžių suprantama, gimta kalba.

Dauguma, tiesą pasakius, mačiusi yra klierikus, girdėjusi, kad iš seminarijos kunigai išeina, kad jie ten mokosi "žmones spaviedoti ir Mišias laikyti", to, žinoma, užtekdavo tiems, kurie jau nebeturėjo vilties patys kunigais likti, bet toli-gražu kad tokio, paviršutinio sprendimo būtų užtekę tiems, kurie parodė noro būti patiems kunigais.

Statuto, arba "regulos", skaitymas užsitęsė net iki šeštai valandai, todėl nėra ko stebėtis, kad ir, užinteresuotiems pradžioje, naujokams pasirodė per daug ilgas, nuobodus, sunkus, žodžiu, pradėjo ne vienas dvasioje kritikuoti jį, — apie kitus ir kalbos negali būti, kurie viešai savo nuobodį nors garsesniu žiovuliu parodydavo: baigiantys seminariją... jau klausėsi gal devintą kartą, o antramečiai ir trečiokai — manė sau, kad jau jie viską geriausia žino, kas tuose įstatuose sakoma, beto... monotoniškas gyvenimas... praktika praėjusių ir užpraeitų metų surado būdus, kaip sklandžiau išsisukus iš rezginės paragrafų..., kur dalykas ne "sub peccato...", kaip jį aplenkus, neužtėmyjus, — užimti buvo žiūrėjimu į laikrodžio viršelius, į laikrodėlio rodykles, kas kart neramiau pasijudindami sėdynėse. Pagalios ir pats seminarijos kapelionas suprato, kad auditorija jau gerokai nuvargę beklausydama, todėl, pakartojęs da keletą dienotvarkės punktų, patarė naujokams nedaskaitytas ar praleistas vietas persiskaityti kas sau priklaupę, užvožęs knygą, ir vienasbalsiai sukalbėjo trumpuotę maldele, darbui pabaigus.

Iš auditorijos grūdosi, kas pirmas, bet kieme ne vienas rodė noro koilgiausia eiti lig savo kambariui, kad pralankščius sustingusius nuo sėdėjimo sąnarius.

Vakarienės metu visiems sugužėjus valgomąjan, antramečiai ir trečiokai, krapydami galvas durų link, kartojo pavymui: "abest, abest... abest", t. y., nėra, duodami tuo pačiu seminarijos džiakonui suprasti, kad pradėtų maldą prieš valgi, bet pastarasis buvo apsipratęs su tuo žodžiu, todėl

ir lūkuriavo kaž-ko, kol ištiesų, nepasirodė kapeliono didžiulytė galva, o paskui žingsniavo da kitas perdėtinis-prefektas.

Susyk nutilo, rod's būtų mirties angelas perlėkęs. Dabar suprato ir pirmokai, ką reiškė tas "abest", mat, vyresniųjų draugų manyta ir norėta vakarienę praleisti be perdėtinių asistencijos, o čia... šmakšt ir pasirodė net dviese. Ką jau veiksi... tur būt taip ir reikia...

Sukalbėjus poterius, visi tylomis pradėjo valgyti sriubą, nes tribūnoje pasirodė lektorius (skaitytojas), kurs nuobodžiai-monotoniškai skaitė tos-pat dienos šventojo gyvenimą.

Kart-kartėmis subelsdavo kuris garsiau šaukštu lėkštę, bet sustojus užviešpataudavo vėl tyła, kada vieno sėdinčių čia-pat perdėtinių galva atsikreipdavo nenuoramos pusėn. Kad ir vengdavo valgiusieji bildėsio, vienok tai būdavo negalimas daiktas, turint omeny virš šimto rankų, šaukštais apginkluotų, kurios kartais nervingai judėdavo po lėkštę.

Nepraėjo ir pusvalandžio, vėl jau rinkosi visi kopytėlėn pasimelsti, gi po to, da turėjo pusvalandį laiko priruošimui kambario, giedojimui, o kitą pusvalandį — pasivaikščiojimui po kiemą.

Aštuoniose susirinkdavo didžiojon auditorijon, kapelionui vadovaujant, kalbėti vakarines maldas. Peskaičius ryt-dienos svarbiuosius meditacijos punktus, vakarinės maldos užsibaigdavo, ir vėl grįždavo kas sau į kambarius; kadangi po vakarinių poterių lig sekančios dienos pusryčių kalbėtis sulig regulos buvo draudžiama, todėl, ypač vakare, seminarijos internatai lyg apmirdavo nuomaru, rodos, čia tik šešėliai slankiodavo, o ne žmonės.

Kas-kas, pirmokai, žinoma, skrupulingai prisilaikydavo pradžioje regulos, nors... "svietas už genį margesnis", todėl matydami, jei kurs vyresnių auklėtinių ir aškabindavo, lyg norėdamas pasisakyti viešai, kad jam, kaipo "buvoliui" jau tokie draudimai — menkniekis.

Pamokoms prasidėjus, jau laikas seminarijos buvo užpiidytas sekančia dienotvarkė:

5-se ryto — keldavosi visi; 5½ — 6 — susirinkdavo draug poteriauti ir medituoti apie kurią nors dorybių; nuo 6 — 7 — klausydavo šv. Mišių, "Primaria" vadina- mų; nuo 7 — 7½ laikas pusryčiams be per- dėtinių dalyvavimo, vadinasi, liuosas dispu- toms, užimui-ošimui-klegėsiui. Nuo 9 iki 1 — pamokos, 1-ą val. — pietūs; lig 2¾ galima liuosai pasivaikščioti kieme, o nuo 3 — 6½ — kiekvienas turėdavo darbo sa- vo kambarėlyje. Tiesa, buvo įvestas vėles- niu jau laiku mažas pertrūkys tarp 4¾ — 5, bet tai toks mažmožis, kurs vis-tik ne- galėdavo pilnoje prasmėje savo tikslo pa- siekti, kadangi 15 minučių nedaug kas no- rėdavo du syk laiptoti žemyn ir aukštyn, gi vėl oras ne visuomet būdavo patogus.

6½ — 7 p. p. vakarienė; nuo 7 — 8: giedojimui pusvalandis, o kitas — pasivaikš- čiojimui; 8-se—10 vėl maldos vakarinės, tarp 9 — 10 jau turėjo visi gesyti savo kamba- riuose lempas... Seminarijos auklėtojai bu- vo gerai, matyt, apokavę, kad 7—8 valan- dų nakties poilsis ganėtinas, todėl ir rūpin- davosi, kad juomi visi naudotūsi, nors ir čia visaip kartais pasitaikydavo...

Kaip matote, mano Brangieji Drau- gai, prie tokios tvarkos, turint omeny da plačiausią mokslo dalykų programą, laiką įvairių-įvairiausioms konferencijoms, dva- sios bei būdo lavinimui, bažnytines apeigas, kuriose visi turi dalyvauti, sunku rodos iš šimto su geru kaupu žmonių, kurie ir smui- kute ir paišiuku ir plunksnele "virš progra- mos" šį-tą įkurti-padaryti mėgino, ne be to kad kiti ir naktimis mokinosi.

Buvo ir tokių, kuriems seminarijoje darbo visai nebūdavo, tariant, nereikėdavo tiek dirbti, kiek kitiems; kad daug būtų bu- vę tokių, kurie naudojęsi būtų turtinga bi- blioteka — nepasakysiu. At, taip-sau vaikš- tinėdavo iš kambario kambarin, viena te- gyvendami mintimi, kad nesusitikus tą va- landą su kuriuo nors perdėtinių.

Ketvirtadieniais eidavo visi kur-nors už miesto pasivaikščioti, bet žingsnis žings- nin lydėdavo juos tai prefektas, tai kapelio- nas, o kartais abudu. Antradieniais eidavo į pirtį, subatomis — išpažinties; nedėliomis — į katedros bažnyčią šv. Mišių klausyti, —

štai ir visas seminarijos darbuotės išvirši- nis vaizdas.

Dauguma sutiks su manimi, kad semi- narijos gyvenimo dienotvarkėje esama daug racionalių įvairumo, kad joje apie nieką ne- pamiršta, kas jaunam žmogui yra būtinai reikalinga, vienok, manau, kad ir su tuo dauguma sutiks, kad vis-gi toks gyvenimas kitu atžvilgiu yra begalo nuobodus, kartais net įkirus.

Imkite kad ir tokį faktą: ryto kelia vi- sus — skambutis; varpelio balsu pradeda- mos ir baigiamos maldos, valgymas, pasi- vaikščiojimas, pamokos, varpo balsas liep- te-liepia paskirtą valandą gulti... kartą, die- ną, mėnesį, metus..., bet penkis-šešius me- tus gaudyti ausimis-dirksniais minutes, ka- da ans, nelemtasis varpelis subildės, ar klausti nustebus — kam jis bilda, arba ko- del-gi taip ilgai pietums neskambina, — kaip sau norite, nedaug čia tereikia inicia- tyvos, pratinimosi prie visuomeninės tvar- kos gyvenime, punktualumo: varpas užmu- ša nejučiomis daug asmenių užmanymų, juo- ju įprantama gyventi ir protauti "kol su- skambys"...

Aišku, mano gerasis Joniukas turėjo ir tuo persiimti.

(Bus daugiau).

MOKSLEIVIŲ S-MO SEIMAS.

Pildydamas aštuntojo Seimo nutarimą ir remdamasis organizacijos konstitucija, šiuomi skelbiu, kad A. L. R. K. Moks. S-mo devintasai Seimas šiuosmet įvyks Cambridge Mass. rugpiučio 27, 28 ir 29 dienose.

Brangūs moksleiviai ir moksleivės! Vi- si pasirūpinkime ir visi pasidarbuokime, kad ir devintasai mūsų organizacijos Seimas, taip-pat kaip visi kiti atlaikyti Seimai, būtų naudingas ne tik mūsų brangiai organizaci- jai, bet ir visai mūsų tautai ir pačiai atgi- musiai Laisvai Tėvynei Lietuvai!

Jonas P. Poška,
Centro Pirmininkas.

Šviesos Spinduliai.

Surinko ir liuosai vertė A. K. Tauragis

Dangus.

Dangus vis virš visų; ten sėdi Teisėjas, kurio nė joks karalius negal papirkti.

Shakespeare.

Didvyris.

Užgesinti piktumo ugnį, žinoti, kaip savę pergalėti ir sulaikyti savo piktumą: štai ką aš vadinu iškilmingu, ir štai man didvyris.

Rousseau.

Didieji.

Dievas didžiuosius neiškelia virš kitų, kaip Jis saulę virš žmonių iškėlė, it jų visuomenišką geradarij. Pagal Jo minties, didiems vertėtų būti nuliūdusių ramintojais, silpnų mokytojais, kurie paskirti linksminti daugumą kitų žmonių.

M. Blanchard.

Ramios Dienos.

Taip tylume gyvenu. Paukšteliai ir gėlės žino, kad slenkančios dienos taip ramios, it psalmės plaukimas.

Kun. Ryan.

Tamsios Dienos.

Jos ateina kiekvienam gyvenime — liūdnos, tamsios, neturinčios nė kibirkštėlės šviesos visoje debesiuotoje padangėje — per Tamsą širdimis baime pripildytomis ir dūsaujančiomis lūpomis sau kelią graibstomės.

Kuo yra Tamsa? Ko ji ateina? ir iš kur? Delko ji visą šviesą prašalina? Kaip ji sielą ir supratimą užžavi? Delko puola Šešėlis, kur tik spindulis šypsos?

Ar esi patyręs? Aš patyriau ir žinau, kaip dažnai ir staigiai šešėliai iš gilios nusiminimų tamsios karalystės verčiasi, — savo tamsa žmogaus sielą apsupti.

Tos dienos už pačią naktį tamsesnės, nes naktį žvaigždės miega ir linksmus sapnus turi, bet šios dienos dvasios akiai patamsių paslaptis perstato, it, rodos, šviesa visai dingus, ir Tamsa, it mirties juodoji

pala kybo virš sielos, kuri patamsėse it valtis pagauta supasi ir skęsta jurėse, kur audros verčiasi.

Kun. Ryan.

Patarimas.

Išmintingas žmogus su kitais nesigėdi pasitarti, bet jis jų sumanymams nevergauja; jis patarimus apsvarsto, juos brangina, ir ant galo savo apmąstymu nusprendžia. Tad nemanyk esąs visuomet priverstas kitų duotus patarimus išpildyti: išklausyk jų kaip draugas, apsvarstyk kaip teisėjas. Išpildyk, kaip valdytojas. Atmesk blogus, pasinaudok gerais, o iš gerų išsirink geriausius.

M. Blanchard.

Geras pasielgimas.

Geras pasielgimas, tai linksmumo motina, o linksmumas — sveikatos.

M. Blanchard.

Didžioji pergalė.

Pergalėti pačiam savę ir išsikelti virš noro keršinti, tas pageidavimas, kuris išrodo taip gamtiniu ir taip saldžiai patenkinančiu, tai didžiausia visų pergalių; ko sunkiau ją atsiekti, to garbingesnė.

M. Blanchard.

Prasižengimas.

Name, kuriame gyvuoja betvarkė, kas nors savo teisės peržengia.

Kun. Daly.

Priedermė.

Užmigęs sapnavau gyvenimą daile: pabudęs radau gyvenimą Priederme: ar tad sapnas tik melu buvo? Darbuokis drąsiai, nusiminus širdie, o rasi, tavo sapnas bus tau vidurdienine šviesa ir tiesa.

E. S. Hooper.

Protestantizmas.

Protestantizmas, tai it kokis šių laikų Cerebus šimta dvidešimts penkias galvas turintis, visos bįlančios be sutarimo. Išmintingi žmonės, matanti šį didžiai sumažintą sumišimą, nepraeis nepaklause: Ar mūsų

Brooklyno Lietuvos Vyčių 41-mos kuopos vaikinai pasirengę netrukus iškelti Lietuvon. Ši jaunimo būrelį daugiausia reprezentuoja suvalkiečiai, bet jų tarpe yra taipgi kauniškių ir vilniškių. Visų didžiausiu troškimu yra kogerčiausia grįžti į tėvynę ir darbuotis jos naudai Lietuvoje.

Viešpats nužengė į šį pasaulio šitą apgail-
lestaujamą nesutinkančių draugijų šeimą
sutverti?

Dr. Chas. E. Stowe.

Ramybė.

Ramybė yra danguje; nes ant žemės
tik kryžiai, rūpesčiai ir nusiminimai.

Shakespeare.

Aimanuotojai.

Yra tokių žmonių, kurie šiame pasauly-
je savo gyvenimą praleidžia kaip urve už-
daryti. Viskas jiems palieka tamsuma.
Eina raudodami ir rūzuodami diena po die-
nai, kad jie turi taip maža, ir visuomet rū-

peščių apimti, kad ir tai, ką jie turi, iš jų
rankų neišlėktų. Neseka veikliosios bitelės
pavyzdžio, kuri taip daug nuodingų gėlių
ir erškėtinių šakų kelyje sutinka, bet dūzgia
toliau medų rinkdama. Kopia ten, kur ji
galima surasti, ramiai aplenkia vietas, kur
jo nėra.

Senatvė.

.... sakoma, senas žmogus, tai du kart
kūdikis.

Shakespeare.

.... pasauli, pasauli! Kad ne tavo įvairios
atmainos, kurios tave skubina, gyvenimas
senatvei nepasiduotų.

Shakespeare.

Lai senos raukšlės ateina su linksmumu
ir juokais.

Shakespeare.

Septynioliktuose metuose daugumas sa-
vo laimės ieško; bet aštuonias-dešimtuose—
laimės sąvaitė per vėli.

Shakespeare.

Šelmis.

Kuris įžeidžia draugą, kuris jo neužsto-
ja, kada jis užpultas, kuris ieško progos su-
kelti be išminties juoką ir pasisavinti sau
juokdario garbę, kuris gali surasti nebūtos
dalykus, kuris draugo slapybės negali už-
laikyti, tasai yra šelmis! Patėmyk jį ir liau-
kis jo.

Skola.

Skola, žiauriausiam supratime, tai ver-
gystė: skolintojas už vergo savininką gali
būti aršesnis, nes pastarasis savastyje tik
vergo asmenį turi, o skolintojas tave su kū-
nu ir siela savinasi ir gali paskutinį tavo
šlovės trupinėlį nuplėšti.

H. Binns.

Šlovė.

Būk vardo žmogumi, neapgaudinėk ki-
to. Atleisk visiems priešams prakilnia šir-
dzia. Šlovė, it branginamos gėlių syvos,
susideda iš viso, kas yra geriausiu kiekvie-
noje dorybėje, ir toks jos tyrumas, kad
lengviausias dalytėjimas ją suteršia. Šlo-
vė sielai, kuo gyvybė kūnui, ji duoda gyvu-
mą mūsų veiksams, valdo visus mūsų jau-
smus, prakilnią daro pačią dorybę, pasmer-
kia nedorybes, duoda pasisekimui šviesos,
suramina nepasisekimuose ir padeda išturėti
nelaimingoje beturtėje.

M. Blanchard.

Sugrįžimas (Namon).

Sugrįžimas namon! Nuostabus papro-
tis, kuris talpina, kas gyvenime yra geriau-
siu.

M. E. Henry-Ruffin.

Tėvynė.

Tėvynė, tai motiną, mylima labiausiai, ka-
da ji nusiminus. Kiekviena jos liūdėsio

valanda daro ją šventesne ir vertesne pa-
tarnavimo, net paskutinio kraujo lašo.

M. J. Ollivier, O. P.

Valanda.

Athiekamos valandėlės, tai laiko auksi-
nės dulkės.

Veidmainystė.

Veidmainystė, — bailio nuodėmė, nors
daili iš lauko, viduje-gi pašėlus.

Viltis.

Veji viltis, kurios sparnuotos.

Vilties nebūnant, širdis trukty.

Pakelk galvą nelaimėje, kuri tave spau-
dzia. Lai tikroji viltis tave stiprina prieš
tavo padėjimą. Oras da pučia, baisi vėsula
ūžia virš tavo galvos, ryt-gi būsi uostoje.

Rousseau.

Žmogau, nelaimėje būk ramus ir turėk
viltį. Viltis, tai didžiausias suraminimas
nelaimėse. Ji nušluosto ašaras ir duoda
narsumą, ramumą ir linksmumą.

M. Blanchard.

Viltis, it mirgančios žvakės šviesa, mūs
kelia apšviečia ir palinksmina; ir kuo naktis
tamsesnė, šviesesnį spindulį išduoda.

O. Goldsmith.

Jurgis Washington'as.

Jurgis Washington'as mirė paskutinė-
je dienos valandoje, paskutinėje sąvaitės
dienoje, paskutiniam meto mėnesyje, pasku-
tiniam paskutinio šimtmečio mete.

Žmogus.

Žmogus, tai sutvėrimas turintis pra-
kilnumą, jausmus, išmintį, sąžinę, galybę.
Jis naudoja šias įvairias dovanas įvairiais
būdais, didžiuose darbuose, didžiose minty-
se, didvyriškuose veikimuose, ir neapken-
čiamose piktadarystėse.

Kard. Newman.

— Iš Centro Raštinės. —

Svarbūs pranešimai.

Birželio 13, 1920 m.
Chicago, Ill.

Centro Pirmininkas paskelbė, kad Liet. Vyčių aštuntasai Seimas įvyks rugpiūčio 23, 24 ir 25 dd., 1920 m. Lawrence, Mass.

Pereitame Seime mandatų komisija, išduodama raportą, pažymėjo, kad nekurie mandatai (delegatų paliūdimai) buvo be antspaudų. Tad septintasai Seimas pažymėjo, kad aštuntame Seime delegatai turėtų formalius mandatus, tai reiškia, kad būtų prispausta *kuopos antspauda* (kitų antspaudų nevertoti), ir kad būtų parašai: kuopos dvasios vadovo ir valdybos.

Kuopos, kurios neturėtų savo antspaudos, lai kreipiasi prie Centro Raštininko, tai jis išduos tam tikrus lapus, ant kurių kuopa parašys savo delegatų paliūdimus. Tie paliūdimai bus geri be antspaudos, tik kuopos valdyba turės pasirašyti. Tai neturinčios kuopos savo antspaudos lai kreipiasi prie Centro Raštininko.

Čia ir gi svarbu.

Paprastai kuopos mokeščius ir kitus pinigų siunčia prieš pat Seimą. Pageidaujama, kad visas duokles prisiūstų nevėliau, kaip liepos mėnesyje. Delto, kad knygas reikės pasiūsti izdo globėjams peržiūrėti. Taipgi naujų narių visas aplikacijas, kurie prisirašys liepos mėnesyje tuoj po paskutinio susirinkimo liepos mėnesio išsiūsti, nes norime prieš Seimą naujus narius pagarsinti. Nariai, kurie prisirašys prie Liet. Vyčių rugpiūčio mėnesyje, bus garsinami po Seimo.

Į 8-tąjį Seimą kuopos tenesigaili siūsti kodaugiausia delegatų. Kuopos turi teisės siūsti vieną delegatą nuo dešimties narių. Kuopa, turinti šimtą narių, gali siūsti dešimtis delegatų.

Da ligi Seimo yra laiko, tad suraskime "Vyčiui" naujų skaitytojų.

V. Rūkštalis,
Centro Rašt.

Gerb. Centro Rašt.:—

Siunčiu "Money Order" \$46.25. Vargais negalais išrašė kitą "Money Order". Šie pinigai šiaip skiriami: \$25.00 Kardo Fondan ir \$21.25 Spaustuvės Fondan. Meldžiu paaiškinti organe apie šiuos pinigus.

Su pagarba,

Pranas Paliulis,

5-tos kp. Raštininkas.

Pastaba: Liet. Vyčių 5-ta kuopa šiuos pinigų aukojo gruodžio mėnesyje 1919 m. Tą patį mėnesį kuopos rašt. išsiuntė Centran. Praėjus porai mėnesių, kuopa nepastebėjus Centro Raštininko atskaitoje, užklausė Centro apie minėtas aukas. Paaiškėjo, kad Centras tų pinigų nebuvo aplaikęs, mat laiškas, kuriame siūsta pinigai, prapuolė. Dabar kuopos rašt. p. P. Paliulis atnaujinęs "Money Order" prisiuntė. P pinigų Centras aplaikė. Atskaitoje bus už birželio mėnesį.

Vincas Rūkštalis,

C. Raštininkas.

"VYČIO" ILIUSTRAVIMUI.

Gerbemieji:—

Gavome Jūsų paraginimą prisidėti prie pagrąžinimo organo "Vyčio" Lietuvos iliustracijomis. Mūsų 20-ji kuopa tikra širdimi tą remia ir siunčia 15 dol. Šiam tikslui aukojo: Kun. L. Tyla — \$1.00, O. Bugailiūtė — \$1.00; po 50c.: O. Geiniūtė, M. Sakalauskiūtė, K. J. Nadzeika, O. Nadzeikienė, A. Simanaitė; L. Nadzeika — 54c.; D. Jakelis — 31c.; po 25c.: A. Marcinioniūtė, J. Galiniūtė, J. Kisielius, V. Šimkus; A. Kasparavičius — 10c.; V. Kasparavičius — 5c. Viso nariai sudėjo \$6.50; iš izdo paskirta \$8.50; viso — \$15.00.

Su gilia pagarba,

K. J. Nadzeika, 20 kp. Rašt.
Nashua, N. H.

Vytė J. Sakalauskūtė,

yra baigusi Cleveland Business University steno-
grafės skyrių. Dabar pagal išgalų žada dar-
buotis L. Vyčių 25-toje kuopoje dailės srityje.

Prierašas: 20-tos kuopos Nashua, N. H.
auka apmokame "Vyčio" 10-jo No. klišės
Lietuvos iliustracijų. Kuopai tariame nuc-
širdžiausią ačiū! "Vyčio" red.

15-ka DOLERIŲ SPAUSTUVEI.

Matas Šimonis, 25-tos kuopos (Cleve-
land, Ohio) pirmininkas, birželio 19-tą die-
ną pridavė 15-ką dolerių "Vyčio" spaustu-
vei.

"Vyčio" red.

Dabarties Uždavinys.

Imant iš praeities Vyčių organizacijos
gyvavimo, galima tik džiaugtis visu neveik-
tu darbu Lietuvai ir pačio jaunimo labui.
Bet iš kitos pusės, pažvelgus į skaičių orga-
nizacijos narių ir da neorganizuotą katali-
kų jaunimą, tai da toli gražu nesimato pa-
baigos darbo arba atsiekimo tikslo.

Žinoma, praeityje organizacijos darba
žymiai trukdė Lietuvos reikalai. Organi-
zuotas jaunimas visas spėkas dėjo Lietuvos

reikalams. Bet Lietuva jau nepriklausomy-
bės rūme. Dabar jaunimas turėtų kreipti
didžiausią dėmesį į organizavimąsi. Ameri-
kos jaunimas turėtų sudaryti artymiausius
ryšius su Lietuvos jaunimu ir vieni kitiems
padėdami materialiai, tai moraliai toliau
darbuotūsi šviesiai mūsų Tėvynės ateičiai.

Vyčiams dažnai tenka išgirsti visokių
priekaištų, prasimanymų. Vieni prikiša
Vyčiams, būk jie statasi išrinktinausiais
katalikais ir tėvynainiais, o kitus jie už
nieką skaitą. Taip kalba nesusipratėliai
žmonės, kurie nesuprasdami pažangesnio
judėjimo, prasimano nebūtų dalykų.

Vertėtų domės kreipti į čia augantį jau-
nimą. Vieni prisiklausę iš nesusipratėlių
tėvų, kiti iš šalies ima niekinti lietuvių,
sakydami, kad lietuvių kalba prasta, kad su
ja toli nenuėisi. Neišmano tokie, kad visos
kalbos turi rubežius, kad jų ribos taip pla-
čios, kaip toli siekia tą ar kitą kalbą varto-
jantieji žmonės.

V. B. Rusilas,

L. Vyčių 100-sios kuopos (Amsterdam, N. Y.) pir-
mininkas, S. L. K. K. Am. kp. raštininkas.
Uoliai dirba Tėvynės ir bažnyčios dirvoje.

Žodžiu, svarbiausias Vyčių uždavinys dabar organizuotis, spiesti jaunimą prie tautos kūno, šildyti jį tautos šiluma. Menas, apšvieta, dorinis ir fizikinis lavinimas tebūna ta šildančia ugnele.

Rinkimės kuopon ir kitus prie jos traukime.

Lapelis.

Vyčių Seimas.

Rengimasis prie Seimo eina. Be to, ką "Vyties" redakcija ir kiti Vyčių darbuotojai plenuoja įnešimams, Lawrence'o Vyčiai ėmėsi darbo surengime tinkamų per Seimą vakarų. Apie tai jau kelintas mėnuo rūpestingai jie savo mėnesiniuose susirinkimuose svarsto.

Sulig vietinės kuopos plėnų, kuriuos užgyrė kai kurie Vyčių darbuotojai ir L. V. N. A. A. susivaziavimas, Seimui rengiama sekanti programa: diena prieš Seimą, t. t. nedėlioje bus milžiniškas Vyčių priešseiminis išvaziavimas, Lawrence, Mass. Pirmos Seimo dienos baigoje bus koncertas ir prakalbų konkursas. Antros Seimo dienos vakare bus įrengtas vakaras. O trečiame vakare bus vakarienė. Prie šių programų bus da išdirbinių paroda.

Išdirbinių paroda susidės iš visokių rankų darbų-darbelių. Su tokiais įvairiais pačių žmonių išdirbiniais bus papuošta svetainė per visą Seimo laiką. Kas norės galės atminčiai tų išdirbinių pasipirkti. Del to ir pageidaujama, kad iš kitų miestų išdirbėjai-prisiuntėjai pristatytų daugiausia tokių dalykų, kuriuos teiktūsi paaugoti Vyčių naudai, t. y. Vyčių Centro naudai. Tuomet reiktų ant daikto pažymėti: "Aukoju Vyčiams".

Pageidaujama ir tokių išdirbinių, kuriuos aukotojai norėtų tik parodoje palaikyti. Šituos išdirbinius patys išdirbėjai turėtų pristatyti ir atsiimti, nes nė "freightai" nė expresai dabar neužtikrina pristatydinimo, nė apsaugos.

Parodai atvežtus daigtus reikia pažymėti "privatiškas". O jei ne iš Vyčių kas

norėtų pasidarbuoti, tai gali paaugoti savo išdirbinius L. R. Kryžiaus naudai. Tą dalyką taip reikia ir paženklinti ant visų išdirbinių. Apart pažymėjimo, kam dalykas yra aukojamas, tur būt parašyta išdirbėjo vardas, pavardė ir adresas. Taipgi reikia parašyti paties autoriaus nustatytą kainą, kad kartais brangūs daigtai, per klaidą, nebūtų pigiai parduoti. Jau daug yra parodai išdirbinių pagaminta.

Prakalbų konkursas.

Kad lavinus kalbėtojus, kad išgirdus priruoštų kalbų ir gavus naujų literatūros kąsnelių, sumanyta turėti iškalbingume konkursai. Kad nenuskriaudus ir gerų paskaitų rašėjus, bus priimta ir trys paskaitos. Tema prakalbų ir paskaitų bus: "Lietuvių katalikų jaunuomenė Amerikoje". Konkursan leidžiami visi, be jokio skirtumo luomų ar pažiūrų. Kaip prakalbos, taip ir paskaitos turi būti parašytos ir priruošimo komisijai pažymėtu laiku prisiūstos. Pri rengimo komisija išrinks pačiam konkursui tris geriausias prakalbas, kurios bus Seime pačių autorių pasakytos, ir tris paskaitas, kurios bus Seimo vakare skaitomos. Bus išrinkti sprendėjai. Prie sprendimo bus įleisti katalikų laikraščiai. Dovanos yra skiriamos prakalboms ir paskaitoms lygios: pirma — \$25.00, antra — \$15.00, trečia — \$10.00. Tam tikslui skiriama šimtas. Paskaita ir prakalba turi tęstis ne trumpiau pusvalandžio ir neilgiau 45 minutų. Privalo vaizdingai nupiešti Am. lietuvių katalikų jaunimo būdą, darbuotę, idealus-uždavinius ir jų pildymą.

Lawrence'o kuopa nori, kad šis Vyčių Seimas būtų visaip imant naudingas. Lawrence — tai miestas, kur Vyčių org. kūrimui projektas yra sustatytas. Būtų labai malonu, kad Lawrence pasirodytų vertu šaltiniu Vyčių idėjos.

Nereikia jau manyti, kad apielinkės Vyčių kuopos neturi priedermių daryti ateinantį Seimą naudingiausiu. Jos-gi yra tojo šaltinio gyvos ir gaivios šakos. Todėl Lawrence'o kuopa šiuo kviečia visas Vyčių apielinkės kuopas, ypatingai kuopas prie L. V. N. A. A. prigulinčias, — padaryti antrąjį

rytinių valstijų Seimą puikiu ir prakilniu. Tūkstantis dolerių pelno nuosavai spaustuvei tegul bus da maža. Tūkstantis gerų naujų narių lai bus tik pradžia mūsų apetito.

Tūkstantis Seiman lietuvių svečių tegul bus mūsų skaniausiu nusišypsojimu ir reikalavimu 1000 delegatų.

Presos Komisija.

Kas Jaunimo Veikiama.

PROTOKOLAS.

L. Vyčių Conn. Apskričio pastarasis suvažiavimas įvyko gegužės 23-čią d. 1920 m. Šv. Trejybės parapijos svetainėje, Hartford, Conn.

Suvažiavimą atidarė kun. Vaškelis malda. Pirmausia rinkta valdyba vesti suvažiavimą. Išrinkta: pirm. — B. Gauronskis, vice-pirm. — A. Ambotas, izdin. — J. Pavilonis, rašt. — J. Kairys, maršalka — J. Mockus, reporteriais — P. Jankauskas ir O. Černiauskaitė, mandatų peržiūrėjimui — J. Pavilonis ir J. Kairys.

Delegatai buvo: iš 6-tos kuopos, Hartford, Conn.: M. Labeckiūtė, A. Motiejūtė, P. Jankauskas, S. Rinkevičius, A. Pateckis, J. Mockus; iš 7-tos kuopos Waterbury, Conn.: O. Černiauskaitė, O. Bendleriūtė, J. Pociūtė, A. Liutkevičiūtė, B. Gauronskas, C. Račys, R. Sobrinskis, J. Kairys, J. Marčiukaitis, A. Dulskis. Svečiai: P. Geležiūtė, A. Valevičiūtė, C. Tamošiūnas, P. Stankevičius, A. Kučys, poni Kučienė, J. Vaitekūnas, J. Tamošaitis.

Protokolas pereito suvažiavimo skaitytas ir vienbalsiai priimta.

Izdininko raportas:

Ieigos:

Išvažiavimo	\$91.11
L. V. 7-ta kp. Waterbury, Conn.	4.58
L. V. 6-ta kp. Hartford, Conn.	1.20
Balanso	\$ 2.90
Viso	\$99.77

Išlaidos:

Kardo Fondui	\$10.00
L. L. P. Bonas	50.00
Liet. Moksleiviams	5.00
Liet. Pavasarininkams	5.00
Raštin. A. Pateckiu	5.84
Izdin. J. Paviloniui	7.84
Pirm. B. Gauronskiui	2.00
Viso	\$85.68
Izde dabar yra	\$14.09

Išvažiavimo rengimo komisijos raportas. Išvažiavimas buvo nutarta įrengti New Haven, Conn. Tečiau pasirodė, kad čia įrengti negalima. Raportas priimta.

Išrinkta nauja komisija išvažiavimą rengti Hartford'e. Įėjo A. Valečiūtė, M. Labeckiūtė, C. Tamošiūnas, A. Kučys, P. Stankevičius.

Teatralio ratelio komisija pranešė, kad nebuvę galima nieko nuveikti — daug kėblių aplinkybių. Raportas priimta. Ta pati komisija liko toliaus veikti.

Svarstyta 7-tos kuopos įnešimai:

1) kad kiekviena kuopa aukotų pagal savo išgalę kiekvieną mėną Lietuvos kareiviams. Sutarta vienbalsiai.

2) Kad Apskritis paskatintų Seimą kogreičiausia įvykdinti rarių laipsnius. Priimta.

3) Įvesti Vyčių kuoposna du skyriu, t. y. merginų ir vyrų ir kad kiekvienas skyrius turėtų atskirus susirinkimus. Ir ši įnešimą paduoti Seiman. (Kam tas skyrimas — nepaiškinta. Gal tam, kad paskui būtų progos kelti sumanymą vienyti. "Vyčio" red.)

4) Pakviesti visus bažnytinius chorus dalyvauti L. Vyčių Conn. Apskričio išvažiavime. Pelnas bus dviem tikslam: 1) Tautos reikalams ir 2) Apskričio reikalams.

Išrinkta naujas organizatorius — A. Kučys. Suvažiavimas užbaigta malda.

B. P. Gauronskas — pirmin.

J. Kairys — rašt.

— 0 —

WATERBURY, CONN.

Birželio 14 d. ketvirtą valandą po pietų įvyko Lietuvos Vyčių vietinės kuopos pusmetinis susirinkimas. Susirinko nemažas būrelis jaunimo, daugiausiai vaikinių. Bet kaži-kodel merginos neatsilankė į susirinkimą, nes jų, rodos, yra daugiau, negu vaikinių, o į susirinkimą atsilankė kelios. Ar gi jau jom nerūpėtų jų pačių ir organizacijos reikalai? Ar gi jau jos būtų užmiršusios garbingą Vyčių idėją. Tą idėją, kuri rūpinasi auklėti prakilnius tėvynei piliečius, ir skiepti meilę tėvynės jaunimo širdysna.

Ištikro, kuri draugija Waterbury'je gali susilyginti veikime tautos labai ir rėmime jos reikalų su Vyčių vietine kuopa. Nes Vyčiai yra įrankis tautos reikalų įvykdinimui. Jie prie kiekvieno naudingo tautos darbo su vilčia ir pasiaukojimu stoja anksti švintant, o grįžta namo vėlybai vakare. Jie nesigaili savo triūso nė turto del tėvynės. Tai būtų galima prirodyti faktais, jei būtų reikalas. Kad ir štai: pereitą pusmetinį susirinkimą nutarė pirkti Lietuvos Laisvės Paskolos boną už visą šimtinę. Valio Vyčiai! Lai gyvuoja Waterburio septinta kuopa!

Ištikro, šie dainiaus žodžiai yra teisingi:

“Jaunystė galinga, darbais stebūklinga,

Augšti idealai sapnais nepražus:

Nebergždžios svajonės, ne viltis galinga

Jie maistas ir rūbas Tėvynės gražus.

Toliau ir-gi Vyčiai nenuleis rankų, bet dirbs tautai ir bažnyčiai, stos da uoliau į kovą su visais savo dvasios ir kūno priešais. Tad:

“Kol jaunas, o broli, sėk pasėlio grūdus

Ir dirvos nepleiski! tuomet kada jausi,

Kaip kūns ima stingti, dvasia jau susnūdus,

Vėlu juk prie darbo: nė sėsi, nė piausi!”

Adžala.

AMSTERDAM, N. Y.

L. Vyčių 100-tosios kuopos susirinkimas įvyko birželio 6-tą dieną. Šios kuopos Vytės ir Vyčiai į susirinkimus noriai lankosi ir visuomet juose gausingai dalyvauja. Taip ir pastarasis susirinkimas buvo gausingas nariais. Tas liudija, kad Vyčiuose yra noro ir energijos krutėti ir veikti prakilnius darbus kaip Tėvynės, taip ir organizacijos labai.

Šiame susirinkime viskas ėjo sėkmingai. Įnešimai ir klausimai svarstyta ir gvildenta rimtai.

Čia reiklia pažymėti keletas nutarimų.

Atidarius susirinkimą gerb. pirm., V. Rusilas, skaitė laišką nuo L. Vyčių redakcijos, kuriame rašoma, kad organas “Vytis” norima puošti gražiais Lietuvos paveikslais — Lietuvos iliustracijomis. Atsišaukiama prie kuopų finansinės paramos, nes dedant Lietuvos paveikslus pasidaro stambių lėšų. Atsišaukimas priimta rankų plojimu ir čia-pat vienbalsiai nutarta pasiūsti tam tikslui 15 dolerių.

Nutarta partraukdinėti “Vyčio” po 15 egz. kiekvienos laidos, kuomet bus puošiamas Lietuvos iliustracijomis.

Tą darbą apsiėmė atlikti P. J. Kaselis ir P. N. Jankūnas.

Nutarta įrengti pikninką parapijos ūkėje. Įrengimui pikninko išrinkta komisija trijų narių: P. Slaveikis, J. Kaselis ir M. Kazlauskas. Pikninkui tinkamą dieną paskirti palikta komisijai.

Nutartą 4-tą dieną liepos turėti išvažiavimą ūkėje. Išvažiavimas bus papuoštas tautos žaislais ir kitokiais pamarginimais. Įrengimas išvažiavimo ir parūpinimas tinkamos vietos pavesta komisijai iš sekančių asmenų: M. Žukauskaitė, V. Rusilās ir M. Kazlauskas.

Buvo išnešta užmanymas pirkti Lietuvos Laisvės Paskolos boną. Įnešimas vienbalsiai priimta ir nutarta pirkti už 100 dolerių.

Koresp.

— O —

CLEVELAND, OHIO.

L. Vyčių Išvažiavimas.

L. Vyčių 25-tos kp. kas met rengia gausingą išvažiavimą į tyrą orą, kur jaunimas gauna progos po atviru dangumi puikiai pasilinksinti.

Birželio 6 d. Bedfordo giriose L. Vyčių 25 kuopa įrengė išvažiavimą. Dalyvavo iš Akron'o Vyčiai, buvo svečių Vyčių iš Du Bois, Pa. Dalyvavo Tautiškas benas. Ištisą dienele išvažiavę žaidė, dainavo, benas grojo. Iš šalies atrodė, kad kur Lietuvoje Nemuno pakrantėje. Vakarieniūs laiku kalbėjo kun. A. Tamoliūnas apie gamtos grožę privesdamas poeto Maironio eilėmis. Galop aiškino, ką reiškia Vyčių ženklukas — emblema. Gražiai kalbėjo Vytis M. Kerbelis iš Akron, Ohio. Vytė S. Greičienė išreiškė velijimų Vyčiams, kad “L. Vyčių vardas gyvuotų tol, kol žmonija gyvuos”. Iš “gaspadinių” Vytė K. Zagorskiūtė pratarė keletą žodžių.

Sušaukta po tris sykius Valio! Lietuvos valdžiai ir kariuomenei, dainuota Vyčių ir Lietuvos imnai. J. Žitkui nufotografavus, išsiskirstyta namon.

Matas.

J. Sorokas,

L. Vyčių 35-tos kp. (W. Pullman, Ill.) narys, du metu buvęs pirmininku, uoliai eina kuopos pagas, veikia scenos dalykuose. Pirmininkas vietinio L. R. Kryžiaus skyriaus.

LAWRENCE, MASS.

Nors L. Vyčių 78 kuopa nelabai gausinga nariais, vos iš 30, bet vistiek veikia rimtai. Atsiliepia į kiekvieną gerą darbą ir remia visus organizacijos sumanymus.

Sumanė paremti Kardo Fondą, del kurio daugiausia pasidarbavo Pranė Juknevičiūtė ir Lucija Lensberkiūtė. Jos aukojo gražią dovanėlę, kuri buvo išleista laimėjimui. Surinkta \$17.00 ir pasiūsta į Centrą minėtam tikslui.

Kiekvieną ketvergo vakarą turi pamokas lietuvių kalbos išstarmėje ir rašyboje, kurias veda mūsų kuopos organizatorius ir dvasios vadovas kun. F. A. Virmauskis. Vasarai besiantinant sumanė paskutinį ketvergo vakarą kiekvieno mėnesio įrengti draugišką vakarėlį susidedantį iš dainų, kalbų, paskaitų, žaislų ir užkandžių.

Pereitą mėnesį minėtą vakarėlį įrengė kuopos merginos, kuris išėjo pasekmingai, sekantį įrengs vaikinai. Vaikinai pasirizę labai šaunų vakarą įrengti, padaryti užtektinai pelno pirkimui kuopos vardan Lietuvos Bono.

Pereitam susirinkime sumanė įsteigti išdirbinių mokyklą. Mokintoja išrinko Vytę ponią Agotą Stravinskienę, kuri yra atsižymėjusi puikiais išdirbiniais. Dabar kiekvieno utarninko vakarą šv. Pranciškaus bažnytinėje svetainėje susirenka didelis skaitlius jaunų mergaičių mokintis nerti ir siuvinėti. Galima priminti, kad minėti išdirbiniai bus parodyti išdirbinių parodoje būsiančio L. Vyčių Seimo bėgyje.

Ateityje manome sutraukti visą Lawrence'o lietuvių jaunimą prie kuopos.

Ona Sidaravičiūtė.

KINGSTON, PA.

Lietuvos Vyčių 32-ra kuopa juda, kruta. Dabar vasarai atėjus rengia išvažiavimus, kad pasiilksminus tyrame ore. Kingston'o kuopą sudaro čia augęs jaunimas. Yra ir iš Lietuvos atvažiavusių, bet šitų mažai. Vis da dalis jaunimo yra aptemdinta visokių pasaulėžvalgų ir klaidžioja tamsybių keliais. Jie neapima, kas yra prakilnu, neatjaučia širdžia, kas yra naudinga mūsų Tėvynei Lietuvai.

32-ra kuopa dabar rengiasi statyti didelį veikalą — "Revizorius".

Pr. Burokas.

MONTREAL, CANADA.

Jau ilgas laikas nesimato organe jokios žinutės iš mūsų kuopos veikimo.

Vietinė 33-čia kuopa labai sumažėjo, daug narių išvažinėjo, tik keli likę tvirtai laikosi, pilni energijos ir rimti tėvynainiai. Šį pavasarį įsirašė O. Kleiziūtė ir sugrįžo raštininkė O. Buziūtė iš Detroit'o. Pamačius, kaip ten Vyčiai veikia, ėmėsi

už darbo organizuoti. Žada naujų narių rašyties prie kuopos.

Turime vilties susilaukti gausingesnio skaičiaus, tada daugiau krutėsime ir nuveiksime.

A. J. B.

INDIANA HARBOR, IND.

Jau senų senokai buvo žinių iš Ind. Harbor, Ind. Gal kas skaitytojų mano, kad vietinis jaunimas ašsnūdo. Bet ne. Čia jaunimas darbuojasi, kruta, kaip gali. L. Vyčių 82 ir 55 kuopos sutarė veikti iš vieno ir visais įspūdžiais dalintis.

Birželio 6 d., š. m. Ivanovo salėje minėtos kuopos įrengė vakarą. Programą, susidedančią iš 4-rių veiksmy dramos "Vagis" ir dainų išpildė 82 kuopa. Vaidinimas labai pavyko. Matyti, vaidintojai buvo gerai išmokę roles ir labai įspūdingai vaidino. Choras, vadaujant gerb A. Šlapeliui dainavo keletą dainelių, kuriomis publiką patenkino. Linkėtina chorui gero pasisekimo, kad kitą kartą patiektų mums daugiau tokių gražių dainelių. Pastebėta, chorą sudaro garbus, veiklus pasišventęs jaunimas. Tur būt, ir graži vienybė tarpe jų viešpatauja. Garbė varg. A. Šlapeliui už tokį išlavinimą choro. Programui užsibaigus, prof. kun. Pr. Bučys pasakė gražią turiningą kalbą apie labdaringasias draugijas ir jų naudingumą. Publikos buvo pilna svetainė, kaip paprastai Vyčių vakaruose. Užtai ir pelno liks kuopoms.

Jaunime, daugiau tokių darbų!

J. G.

ST. LOUIS, MO.

Birželio 6 dieną buvo L. Vyčių 80-tos kuopos susirinkimas, kuriame daug svarbių dalykų atlikta. Atsilankė gausus narių būrys, ypač mergaičių. Valdya išdavė atskaitą iš buvusio koncerto, kurio pelno liko \$128.44. Iš tų \$64.00 atiduota parapijai vargonų fondan, už kitus \$50.00 nutarta pirkti L. L. Paskolos boną. Nutarta da šią vasarą surengti pikninką, o rudenį vaidinimą, o vėliau koncertą. Darbas pavesta komisijai. Jau daug šios kuopos narių pirko Liet. Paskolos bonų, daug da pirks, nenusipirks tik tie, kuriems aplinkybės neleidžia, žinoma, jaunieji. Garbė Vyčiams už pasišventimą Tėvynei ir bažnyčiai.

Klaida. "Vyčio" No. 10 padaryta klaida žinutėje apie 80-tos kuopos koncertą buvusį gegužės 2 d. 1920. Ten pažymėta, kad Alina Ladišiūtė dainavo "Vai varge varge" (St. Šimkaus). Mergaitė da tik pirmą kartą dainavo, bet gan gražiai. Ji turi gražų balsą ir bus gera dainininkė.

Geg. 18 d. Šv. Juozapo pašelpinė Draugija laikė specialį susirinkimą, kuriame nutarė pirkti Liet. Laisvės Paskolos boną už \$100.00. Prie šios draugijos priguli daug L. Vyčių kuopos narių.

Beržo Lapas.

IŠ PARYŽIAUS.

Prancūzų valdžia sužinojus, kad A-Kardo Fondą.

Prancūzų valdžia, sužino jus, kad Amerikos lietuviai turi Kardo Fondą Lietuvos armijų vadui už jojo narsų vedimą kariuomenės prieš Rusijos bolševikus, nutarė mūsū tam vadui suteikti dovaną Aukso Kryžių kartu su Kardo dovana ir pripažinti Lietuvą nepriklausoma. Taip yra užreikšusi Lietuvos atstovybei Paryžiuje.

Vyčiai ir Vytės! Kas gyvas, prie Kardo Fondo, kad jį išauginti kogreičiausia!

Vytis S. M. Danaitis, Paryžiuje.

Prierašas: "Vyčio" redakcija už šį pranešimą neima atsakomybės.

"V." red.

Administracijos Pranešimas.

Šiuomi pranešame, kad "V." kompletų galima gauti "Vyčio" Administracijoje (3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.) Kompletan įeina virš 40 "Vyčio" numerių (visi 1918 ir 19 metų su keliais numeriais ir 1917-jų). Puslapių yra apie 1200. Kaina \$3.00. Ypatingai kreipiame dėmę į kuopas, kad jos "Vyčio" kompletus įgytų savo knygynams. Tuomi padidintų ir įturtintų juos stambia, įvairia, įdomia ir svarbia knyga. Norintieji įsigyti, pasiskubinkite.

"Vyčio" Administracija.

LAIVAKORTES, PINIGAI LIETUVON

Pranešu savo pažįstamiems-draugams, jog nuo šios dienos pradėjau siūsti pinigus ir laivakortes į Lietuvą ir iš Lietuvos.

Pinigus siunčiu tarpininkaujant New Yorkui, Čekiais, Draftais, keliaujančiais Čekiais (Traveling Checks). Taip-gi per Lietuvos Bendrovės Kaune.

Parūpinu pasporto blankas del važiuojančių Lietuvon.

Turiu Suv. Valstijų pašto skyrių, kuris priima apdraustus laiškus ir pakelius "Parcel Post" (United States Official Postal Guide for April 1920, Skyrius 12 Parcel Post for Lithuania)

Platesnius paaiškinimus galima gauti kas dien po No. 901 W. 33rd St., per laiškus prisiunčiant krasos ženklelį už 2c.

Sutaisau visokius notarialius dokumentus, paliečiančius žemes ir kitokius nejudinamus turtus Lietuvoje.

Visais reikalais kreipkitės pas

Paul P. Baltutis

901 West 33rd Street

Chicago, Ill.

Telephone Yards 4669

Šventadieniais po No. 3261 So. Halsted St., ant 3-čių lubų;

Telefonas: Yards 6126.

LIETUVIŲ KRIŠČIONIŲ DEMOKRATŲ
DIENRAŠTIS
"DRAUGAS"

KAINA CHICAGOJE:

Metams	\$6.00,
Pusei metų	\$3.50.

UŽSIENYJE:

Metams	\$6.00,
Pusei metų	\$3.50.

SUV. VALST.

Metams	\$5.00,
Pusei metų	\$3.00.

"DRAUGAS"

1800 WEST 46th ST. CHICAGO, ILL.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA.

- Dvasios vadovas: Kun. Ig. Albavičius,
717 W. 18th St., Chicago, Ill.
- Pirmininkas: Dr. J.J. Bielskis,
703 Fifteenth St., N. W. Washington,
D. C.
- Vice-Pirmininkas: A. Bučnis,
407 So. Paca St., Baltimore, Md.
- Raštininkas: V. Rukštalis,
151 Garfield Ave., Valparaiso, Ind.
- Iždininkas: P. Baltutis,
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.
- Iždo globėjai:
Kun. P. Čėsna,
324 Wharton St., Philad., Pa.
El. Jovaišaitė,
3259 S. Halsted St., Chicago, Ill.
- Redaktorius ir Administratorius:
M. Zujus,
3261 S. Halsted St., Chicago, Ill.

KUOPŲ ADRESAI (Susinešimui).

- 4-tos kuopos: A. Alaburdaitė,
1906 So. Union Ave. Chicago, Ill.
- 5-tos kuopos: Pranas Paliulis,
1645 Wabansia Ave., Chicago, Ill.
- 8-tos kuopos: O. Susniūtė,
10737 Michigan Ave., Chicago, Ill.
- 13-tos kuopos: Z. Bajorinaitė,
4621 So. Paulina St., Chicago, Ill.
- 14-tos kuopos: A. Krencius,
1420 So. 48th St., Cicero, Ill.
- 16-tos kuopos: N. Kulyš,
3438 Lowe Ave., Chicago, Ill.

- 24-tos kuopos: V. Alenčiukaitė,
2335 W. 23rd St., Chicago, Ill.
- 35-tos kuopos: J. Sorokas,
12201 Emerald Ave., West Pullman, Ill.
- 36-tos kuopos: O. Aušraitė,
4400 Mozart St., Chicago, Ill.

L VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO VALDYBOS
IR KUOPŲ ADRESAI.

- Apskričio Valdybos Adresai:
Jonas Vilimas, — pirmininkas,
3934 So. Rockwell St., Chicago, Ill.
- Z. Mastauskaitė, — raštininkė,
2920 W. 40th Pl., Chicago, Ill.
- S. Šimulis, — iždininkas,
726 W. 18th St., Chicago, Ill.

L. VYČIŲ N. ANGLIJOS APSKRIČIO VAL-
DYBOS ADRESAI.

- Pirmin.: Al. Ambrozaitis,
92 Fern St., Athol, Mass.
- Vice-pirmin.: Marijona Romanienė,
242 W. Broadway, So. Boston, Mass.
- Raštininkė: Ona Sidaravičiūtė,
237 Prospect St., Lawrence, Mass.
- Iždin.: Ona Bugailaitė,
24 Howard St., Nashua, N. H. ,
- Iždo globėjai: Petras Milius, Jonas Kašėta.
- Organizatorius: K. S. Jonaitis,
242 W. Broadway, So. Boston, Mass.

L. VYČIŲ CONN. APSKRIČIO VALDYBOS
ADRESAI.

- Pirm. B. P. Gauronskis,
21 Congress Ave., Waterbury, Conn.
- Raštin. J. Kairis,
506 So. Wilson St., Waterbury, Conn.
- Iždin. J. Pavilionis,
34 Park St., Hartford, Conn.

L. VYČIŲ NEW YORK'O IR NEW JERSEY'S
APSKRIČIO ADRESAI:

- PIRMININKAS:
J. Žerolis, 376 Grand St., Brooklyn, N. Y.
- VICE-PIRMININKAS:
J. Spranaitis, 713 Montgomery St., Paterson, N.J.
- RAŠTININKĖ:
A. Alyčiūtė, 149 Ainslie St., Brooklyn, N. Y.
- IŽDININKAS:
A.K.Masandukas, 197 New York Ave., Newark, N.J.
- ORGANIZATORIUS:
K. Krumėnas, 88 Warwick St., Newark, N. J.

Turinys "Vyčio" No. 12 {85}

I. Prie Seimo. M. Z.	1 pusl.
II. Jaunimas. Matas.	3 "
III. Švintant (Prikelkime savo Tėvynę. 2-ras Vaizdas). A. Vaičiūnas.	4 "
IV. Kun. Tumo kalba. "Tauta".	7 "
V. Ligoninėje. A. Vaičiūnas.	8 "
VI. Ten (eilės). A. Vaičiūnas.	10 "
VII. Stovykloje. A. Matutis.	11 "
VIII. Širdies muzika. M.	13 "
IX. Sekmadienis. A. Matutis.	14 "
X. Mudu vienu. A. Vaičiūnas.	14 "
XI. Lietuva laukia. Lašas.	15 "
XII. Kelio pašaukimo. A. Vaičiūnas.	15 "
XIII. Kunigas. Ibis.	18 "
XIV. Moksleivių S-mo Seimas. J. Poška.	21 "
XV. Iš Centro Raštinės (pranešimai, aukos). V. Rūkštalis, C. R.	24 "
XVI. Dabarties uždavinys. Lapelis.	25 "
XVII. Vyčių Seimas. Presos Komisija.	26 "
XVIII. Kas jaunimo veikiama (korespondencijos):	
1. L. V. N. A. Aps. protokolas; 2. Amsterdam, N. Y.; 3. Waterbury, Conn.; 4. Cleveland, Ohio; 5. Lawrence, Mass.; 6. Kingston, Pa.; 7. Montreal, Canada; 8. Indiana Harbor, Ind.; 9. St. Louis, Mo..	27 "
XIX. Iš Paryžiaus. Vytis S. M. Danaitis.	30 "
XX. Administracijos pranešimas. "Vyčio" Adm.	30 "
XXI. Valdybų adresai.	31 "

Paveikslai:

1. Mūsų artileristai bolševikų fronte; 2. Bolševikai komisarai lietuvių belaisvėje; 3. L. Vyčių 41-ma kuopa Brooklyn, N. Y.; 4. L. Vyčių 25-tos kp. choras Cleveland, Ohio; 5. L. Vyčių 41-mos kp. narių, Brooklyn, N. Y.; 6. Vytė J. Sakalauskiūtė; 7. V. B. Rusilas; 8. J. Sorokas.

"VYTIS"

326I SO. HALSTED ST., CHICAGO, ILL.